

ТАК ніхто не кохав

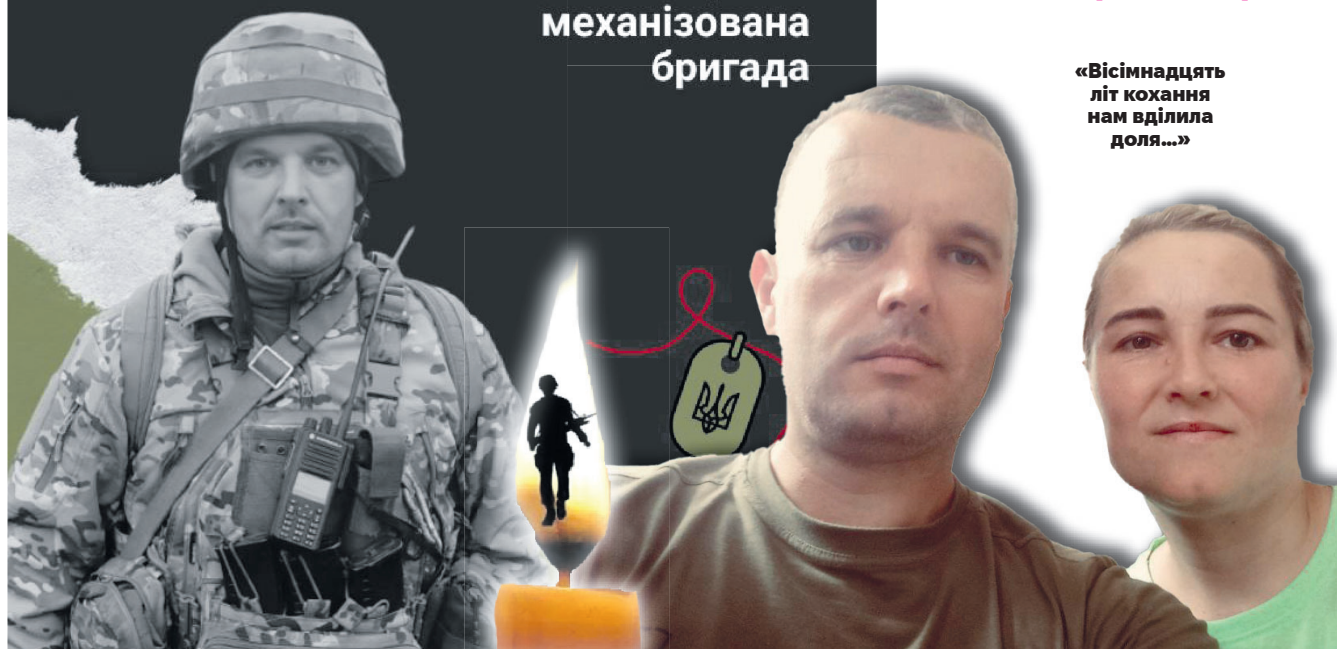
4 820230 060041 >

Дружина Героя: «Усе було, як у романтичних історіях, – і на коліно коханий став, коли освідчувався, і перстеника подарував»

Фотоколаж: victims.memorial.

Петро Басанський

33-тя окрема
механізована
бригада

Молодший сержант Петро Басанський навіки залишиться 40-річним.

● НЕЗАГОЙНА РАНА

– От тільки шкода, що так мало, всього – вісімнадцять літ, вділила нам доля, – каже Юлія – дружина Петра Басанського, який віддав життя за Україну. – Ми ще десять літ тому «вкусили того хліба» розлуки в постійній тривозі – мій Петро у 2014-му, в першу хвилю мобілізації, був на Сході

України. Тоді Янгол вберіг чоловіка. Тепер, уже в повномасштабну війну, двадцять місяців він служив на передовій. На жаль, настав той чорний день, коли я не дочекалася від нього ні дзвінка, ні короткого повідомлення

Історія неймовірного болю – на с. 2 – 3 »

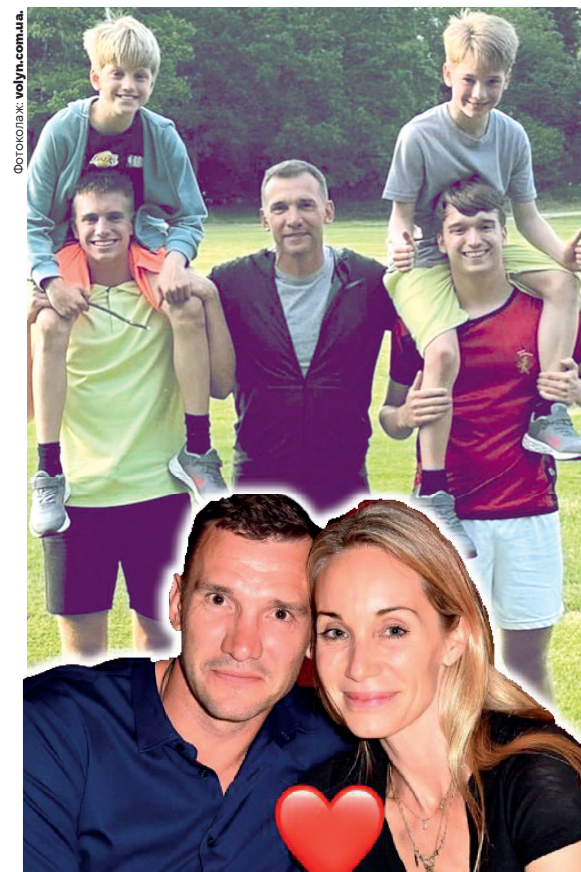
«Відійди, невдахо»: що Бріжит сказала Макрону після ляпасу в літаку

● СЕ ЛЯ ВІ

Подробиці скандалу – на с. 5 »

Ці кадри
облетіли
всі провідні
ЗМІ світу.

Фотоколаж: bbc.com.

«Моя Любове», – з таких слів зірка українського футболу розпочинає свої вітання дружині в мережі.

Свою майбутню дружину Андрій Шевченко «відбив» у сина прем'єра Італії

● ЗІРКОВЕ ПОЧУТТЯ

І народила американка Крістен нашому ушавленому футболісту аж 4 козаків!

Розповідь про їхнє
кохання – на с. 8 – 9 »

● МАГНІТНІ БУРІ У ЧЕРВНІ

Фото: ukr.net.

☞ Слабкі: 4, 27, 28, 29, 30.

☞ Середні: 9, 10, 11, 12.

☞ Сильні: 18, 19, 20, 21.

Подбайте заздалегідь про ліки
від тиску і головного болю.
Відмовтесь від алкоголю.
Бережіть себе і своїх рідних!

Джерело: chas.news.

ФОТО: ukr.media

«І вернусь на подив смерті й сором боягузів...»

Вір мені

● З глибини душі

Богдан ЩЕГЛЮК

Вір мені! Я скоро буду!
Повернуся з пекла,
Свою клятву не забуду.
Хоч війна запекла
Тягне нас усе донизу
На дев'яте коло,
Але ти завжди поблизу –
Й наче щит довкола.

Вір мені, я не покину...
Твої карі очі
Кожен день, кожну годину,
Всі ці довгі ночі –
Лиш вони мені світили
Замість зір і сонця,
Смерть мою звели в могилу
Вірні охоронці.

Вір мені в час безнадії,
Відчаю й розпуки.
Вір, коли помруть всі мрії
Й твої томні руки
Вхоплять лист, а в нім нестерпне
Слово те – «загинув».

Вір, що я воскресну з мертвих
І в лиху годину
Прилечу із того світу
Через пекло й небо:
Без подарків і без квітів –
Та живий, для тебе...

Позабуде син і батько,
Ненька переплаче,
Хижий ворон в тихім полі
Над тілом закриє,
Вороги всміхнуться криво
Та, мабуть, – зарано,
Якщо віритимеш в диво,
Я з мерців повстану!

І вернусь на подив смерті
Й сором боягузів,
Бо мені не дала вмерти
Мужність моїх друзів!
Бо молитва моїх рідних
Спину прикривала.
Та найперше – бо ти у вірі
До кінця чекала.

Дружина Героя: «Усе було, як у романтичних історіях, – і на коліно коханий став, коли освідчувався, і перстеника подарував»

ФОТО з архіву Юлії БАСАНСЬКОЇ.

Закінчення.
Початок – на с. 1

● НЕЗАГОЙНА РАНА

Катерина ЗУБЧУК

«НУ ЩО, НА РІЗДВО
ЧИ НА НОВИЙ РІК
ПРИЙДУ – ВИБИРАЙ»

Півтора року минуло, як обірвалося життя Петра Басанського, який мешкав із сім'єю у волинському селі Колодажне Ковельського району. Наша розмова з дружиною Героя найперше була спомином про їхні щасливі роки, прожиті в шлюбі.

– От тільки шкода, що так мало, всього – вісімнадцять літ, вділила нам доля, – каже Юлія, показуючи на моє прохання світлин. – Ось цей знімок, де ми удвох, – один із останніх. Ми не любили фотографуватися, а то зробили селфі під час моєї першої поїздки на Схід України.

Юлія й Петро Басанські, виявляється, у 2023 році тричі зустрічалися на Запоріжжі та один раз – у Лозовій, що на Харківщині. З приводу цього вдова розповідає:

– Перший раз я їхала до чоловіка в липні – на його сорокаріччя. Переконалася, що для нього – це велика підтримка. Можу й іншим жінкам сказати, щоб не слухали,

Беручи церковний шлюб, вони дали обітницю бути разом у горі і радості, в здоров'ї і недузі...

коли їхні кохані говорять, що не треба до них їхати. Вони просто не можуть признатися, як потрібне їм це побачення, а в глибині душі – живе чекання. Це для них – заряд позитивних емоцій, відчуття своєї важливості на війні. І не гостинці їм дорогі, а... рідна людина. Перший раз, по суті, нічого Петрові не везла, бо спека така була, що все в дорозі зіпсується. Було, що й поїзд потрапив під обстріли, – тут би самій вціліти... Перемагати страх допомагала думка про те, як непрості хлопцям в окопах, яка це мужність – ходити щодень по лезу смерті.

Останній раз Юля була в чоловіка наприкінці жовтня 2023-го. В Запоріжжі зустрілися, найнявши на декілька днів квартиру.

– Петро беріг мене, – каже жінка, – не хотів, щоб я ближче до «нуля» їхала, де – постійні прильоти. Додому вирушала першого листопада. «Ну що, на Різдво чи на Новий рік знову зустрічаємося – вибирай», – говорила йому на прощання.

На жаль, не довелося подружжю вибирати час і місце для нового побачення.

Тепер воно у вдову – одне: на кладовищі, де могила її Петра...

«ІЗДИЛА ДО ТІТКИ В
ГОСТІ – Й ДОЛЮ СВОЮ
ЗНАЙШЛА»

Юлія родом – із села Чевель, що на Старовишівщині. Але все складалося так, щоб їхні життєві дороги перетнулися.

– У мене є рідня в Колодажному. Іздила до тітки в гості – й долю свою знайшла, – каже Юлія. – Але спочатку це було лише знайомство. В усякому разі, я не була в

...і тільки загибель чоловіка розлучила їх.

Як і в 2014 році Петро Басанський спочатку командував бойовою машиною «Град».

статусі дівчини Петра, коли він ішов на строкову службу. А ось коли повернувся з армії, влаштувався на роботу в «Зелене господарство «Добробут» у Ковелі, а я, як зазвичай, приїжджала в його рідне село в гості, то ми почали вже зустрічатися. Коли й мені в Ковелі знайшлася робота, то я в тітки жила, щоб було близьенько їздити. Рік ми повечоркували, як то мовиться, й Петро покликав мене заміж.

Жінка пригадує, що все було, як у романтичних історіях: і на коліно коханий став, коли освідчувався, пропонував руку й серце, і перстеника подарував. 9 січня 2005 року у них були заручини. А ось шлюб їхній, вийшло так, має дві річниці: одна припадає на 13 березня, коли вони розписалися, а друга – на 15 травня, коли у них було таїнство вінчання.

Після весілля Юля прийшла в невістки. У 2006-му в них народився син Богдан, а трохи більш як через рік – донька Анна.

– Війна почалася для нас у 2014 році, – каже вдова захисника-Героя. – Ми ще тоді

ску я йому возила на Рівненський полігон. Через рік чоловік повернувся додому. Пригадує, казав, що буде велика війна. Я йому на те з подивуванням говорила: «Сонечко, яка війна? Ми ж живемо в двадцять першому столітті – люди мають цивілізовано вирішувати конфліктні ситуації...». Так тоді мені, наївній, здавалося.

Про те, де був, що довелося пережити, чоловік, зі слів жінки, розповідав мало. Слава Богу, повернувся додому живий-здоровий. Хоч після АТО йому не просто було звикати до мирного життя, а рідним – до нього. Але пережили все, розуміючи, що мають підтримувати тих, хто пройшов війну. «Бо якщо ми відвернемося від них, то як вони будуть жити на цьому світі?» – розмірковує пані Юлія.

«КАЗАЛИ, ЩО ВІН БУВ ВЕЗУЧИМ, КОЛИ ПОЛЯМИ МІННИМИ ХОДИВ...»

Ще рік-два Петро Басанський був далекобійником. Все його життя, вважай, проходило на колесах. Жінка пригадує:

«Я говорила чоловікові, щоб в есемесках не слав мені «плюсиків», таких страшних «хрестиків» – «краще вже напиши «ок». А цього дня зраділа б і «плюсиківі», але його – не було.

«вкусили того хліба» розлуки в постійній тривозі – мій Петро у квітні, в першу хвилину мобілізації, пішов в АТО. Коли принесли повістку, то він був якраз у рейсі, оскільки на той час працював далекобійником. Я йому зателефонувала, розповіла про ситуацію. «Розписуйся й бери, звичайно, повістку – я ховатися не буду. Тільки спитай, куди мені йти» (люди, правда, говорили різне: нібито його з-за керма витягли на кордоні, хоч цього не було). Як тільки чоловік вернувся додому, то відразу, ще з одним своїм знайомим, поїхав на «Сільмаш», де, певно, був збірний пункт. Там їх посадили в автобус і повезли у військову частину, що у Володимирі. Це було перед Вербною неділею. Па-

– Я говорила не раз чоловікові: «Боже, я втомила вже – побудь трохи вдома. Діти ж тебе не бачать – без тата виростуть». І, правда, він сам, мабуть, втомившись від постійних роз'їздів, осів вдома. Працював на деревообробному підприємстві «Вербка». Бувало, казав, як то добре вдома лягати в тепле ліжко, вранці прокидатися. Їздив так само на машині – то була його стихія. Як тільки почалася повномасштабна війна, Петро купив солярки, щоб було чим заправитися, і поїхав на роботу. Звідти подзвонив і сказав: «Збирай мого «атовського» рюкзак – все моє складай». Коли принесли повістку, чоловіка ще не було вдома, а рюкзак уже стояв наготові. Як Петро прийшов, то одразу ж у

військкомат відправився...

Шлях Петра Басанського пролягав до Володимира. Згодом він розповів дружині, що знову, як і в 2014 році, потрапив на свою «Соньку» – так він називав бойову машину «Град», командиром якої був у роки АТО. А «Сонька» або ще ніжніше – «Соня», то це через те, що машина старенька була, тож доводилося думати – заведеться чи не заведеться... І у велику війну спочатку так само був командиром цієї бойової машини «Град». Підрихтовував її, готуючи до виїзду на позицію. Коли ж потрібні були запасні частини чи якісь інструменти, то телефонував хлопцям – друзям, знайомим – у Колодяжне, й вони безвідмовно виручали, вирушаючи на Схід України з необхідним вантажем. Перш служив у 14-й ОМБр, а згодом після переформування (на жаль, для багатьох черговий бій ставав останнім), Петро Басанський був приписаний до 33-ї бригади.

– Чоловік вивчився й став керувати підрозділом дронів, – розпо-

Побратими Петра Басанського казали, що він був везучий: полями мінними ходив – від розтяжки буквально за сантиметр ступав.

відає Юлія. – Хоч і казав мені, що вже застарий для таких сучасних технологій, але добився свого. Якось скинув на телефон фото документа, підписавши: «Хочеш – роздрукуй – це мій сертифікат, який я одержав, успішно закінчивши навчання». Знаю від Петра, що туди його ніхто не по-

Такою була їхня сім'я... І Юлія, й син та дочка дорожать цим знімком, на якому вони ще всі разом.

силав, бо ж він був командиром операторів дронів: мовляв, нащо тобі всі тонкощі знати? Чоловік же був такої думки: якщо за якусь справу відповідаєш, то повинен знати її досконало. Аби командувати, то треба самому все знати, інакше як комусь робити зауваження чи щось радити, якщо ти в цьому – профан? І він вивчився самостійно, шукав в інтернеті відпо-

но за сантиметр ступав. Проходив першим, а, побачивши загрозу, кричав тим, хто був ззаду: «Не йти за мною!» – і прокладав інший, безпечніший шлях.

«Я НЕ МАЮ ПРАВА ВАМ ЦЬОГО ГОВОРТИ, АЛЕ ТАКИ СКАЖУ: ПЕТРА ВЖЕ НЕМА»

Загинув мужній захисник України на полі бою під Роботиним на Запоріжжі. Як згодом його дружині розповідали побратими, пішов за рацією і не дійшов метрів п'ятдесят до безпечного місця. Не встиг сховатися від ворожого обстрілу.

– Ніколи не забуду нашу останню розмову, – вертається спомином у той чорний день вдова. – Буквально декілька секунд ми говорили. Це був четвер, 23 листопада, шоста година вечора. Чоловік подзвонив, приїхавши на позицію. Встиг сказати, що у нього все добре, й закінчив розмову, бо «треба готуватися...». Я його попросила: «Телефонуй в будь-яку пору дня і ночі – ти ж знаєш, що я чекаю звістки від тебе». Я чула його голос – й мені легше було на душі. Наступного дня, в п'ятницю, я була на роботі. Не розлучалася з телефоном, але дзвінка не було. Не було його і в суботу. Якось я говорила чоловікові, щоб в есемесках не слав мені «плюсиків», таких страшних «хрестиків» – «краще вже напиши «ок». А цього дня зраділа б і «плюсиківі», але його – не було. І тоді я,

яка, зазвичай, ніколи першою не набирала номер чоловіка, знаючи, що він не завжди може відповісти, сама взялася за телефон. Писала: «Сонечко, в тебе все добре?», «Чому нічого не відписуєш?». А у відповідь – тільки тиша. Дочка мене заспокоювала: «Може, в тата інтернету нема... Ти ж знаєш, що він тобі подзвонить, як тільки зможе...».

Петро Басанський більше так і не вийшов на зв'язок. У неділю до його дружини прийшли представники військкомату з офіційним повідомленням про те, що її чоловік загинув. Хоч на той час Юлія вже додзвонила в частину. Жінка розповідає:

– У нас, таких же дружин воїнів, у соцмережах була створена група – через неї я й вийшла на «замполіта» (може, в нього й по-іншому називається посада) й почала йому телефонувати кожні десять хвилин. Він вперто мовчав, але таки не витримав і взяв трубку. Тоді й почула: «Я не маю права вам цього говорити, але таки скажу: Петра вже нема», й, здавалося, що небо упало...

...Ось уже півтора року Юля живе з цим невимовним болем, незагойною ранюю. Чи лікує час? Навряд... Просто, судячи зі слів вдови, від розпачу рятує те, що двоє дітей ще зовсім юні – їх треба поставити на ноги, тож нема коли впасти в депресію.

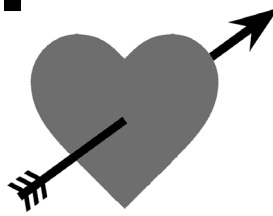
«Краще кохати й втратити, ніж ніколи не кохати»

(Святий АВГУСТИН (354 – 430), християнський теолог, філософ і церковний діяч).

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

Габріель Гарсія Маркес і Мерседес Барча: сто років кохання

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

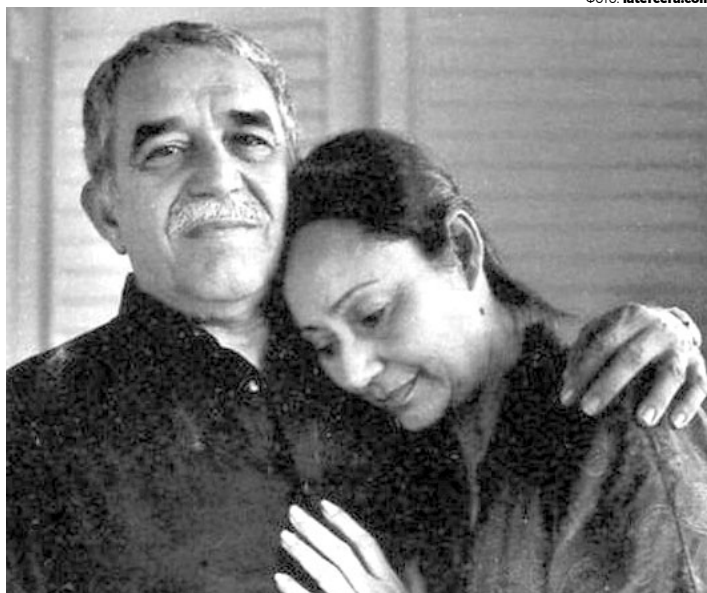
Це історія – не лише про кохання, а й про те, що за кожним успішним чоловіком завжди стоїть жінка. І що кохати можна з 13-ти років і до кінця життя без модних зараз «сімейних криз», «спокус славою» і «побуту», через який розбиваються сімейні човни

Марина ЛУГОВА

НА ПРОЩАННЯ ПООБІЦЯВ ОBOB'ЯЗKOBО З НЕЮ ОДРУЖИТИСЯ... КОЛИСЬ!

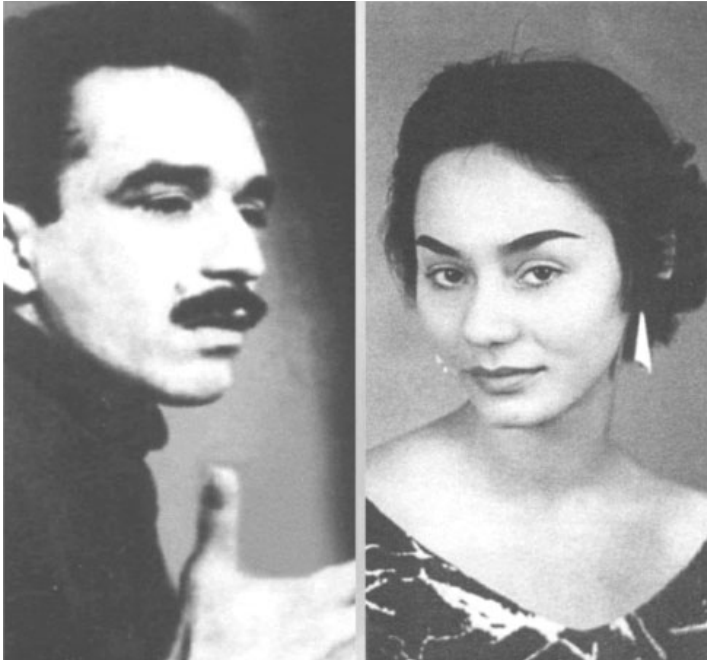
Рівно 13 літ було Мерседес Барча, коли її вперше побачив на танцях нікому невідомий вісімнадцятирічний Габріель Гарсія Маркес, «писака»-гуляка-бідняк із багатодітної сім'ї. Дрібненька красуня – донька заможних колумбійки та єгиптянина (від них і отримала екзотичну красу), відмінниця, майбутня студентка біологічного факультету, спокійна, зважена – настільки сподобалася юнаку, що він сміливо підійшов познайомитися. Вони протанцювали весь вечір, і від «продовження» Маркеса спинив лише вік Мече, як лагідно він назвав свою «пташку». На прощання пообіцяв обов'язково з нею одружитися... колись! І взяв її поштову адресу.

Після цього Маркес поринув у своє молоде безтурботне життя. Вештався колумбійськими борделями, змінював роботи, жінок і мав скандальний роман з іспанською акторкою, паралельно писав, просаджував усі зароблені гроші і, попри все, у будь-якому стані щотижня листувався з Мерседес. Бага-

Фотол: latercera.com.

За 55 років спільного життя вони жодного разу не посварилися.

Свою «пташку» Мерседес він лагідно називав Мече.

то років поспіль. З часу танців вони бачилися лише кілька разів, але вивчили одне одного так, наче постійно були разом. У листах обговорювали все: погляди, мрії, переживання, невдачі і... їхнє

майбутнє весілля.

Вони таки одружилися. Через 13 років після знайомства. І до останнього спільного дня жодного разу не посварилися – хтозна, можливо й тому, що все давно

з'ясували в листах. Мерседес підтримувала кожне рішення чоловіка і щиро кохала.

БЕЗ МЕРСЕДЕС НЕ БУЛО Б «СТО РОКІВ САМОТНОСТІ»

Вони не посварилися ані коли Мерседес спізналася на власне вінчання і змусила Габріеля добряче понервувати, ні коли Габріель покинув не-нависний юридичний факультет і залишив молоді сім'ю без засобів до існування.

Дружина впорядкувала всі перші рукописи чоловіка і робила все можливе, аби він мав можливість займатися письменництвом. Вона стала не лише матір'ю його двох синів, а й першим читачем його творів і єдиною людиною, яка

“

В останній рік життя, страждаючи на хворобу Альцгеймера, лише її одну він впізнавав і до останнього подиху називав «краса землі нільської»...

про нього самовіддано дбала. Мерседес, яка виросла у достатку, не злякала злидні. Вона навчилася варити «суп з нічого» і розпалювати піч, коли катастрофічно не вистачало грошей. Підштовхнула Габріеля прийняти пропозицію від Prensa Latina і переїхати в Нью-Йорк для роботи кореспондентом в цьому виданні. Вона витримала всі нападки і погрози чоловікові через його захоплення комунізмом. Мерседес без слова докору покинула буржуазні США і повернулася з чоловіком до неблагополучної Мексики.

Саме в Мексиці Маркес написав «Сто років самотності». Він не вставав з-за столу місяцями, без роботи і грошей. Мече брала продукти у борг, просила відстрочки за оплату квартири, якимось викручувалася і годувала сім'ю, аби лише письменник завершив роман. Вірила, що саме цей твір принесе йому славу, й заклала свій фен і міксер (єдині «цінні» речі) – й на отриманні за них кошти відправила рукопис видавцям.

У 1967 році «Сто років самотності» надрукували, і на Маркеса буквально звалилася слава. Кожен його наступний твір перетворювався на бестселер. У 1982 році письменник отримав Нобелівську премію. Перебуваючи у Стокгольмі на церемонійних заходах, всюди з'являвся зі своєю Мече, турботливо тримаючи її за руку.

Мерседес же ніколи не підкреслювала своє значення в житті чоловіка. В єдиному інтерв'ю з нагоди «нобелівки» вона говорила лише про талант і творчість її Габріеля. «Я дуже щаслива, що він таки виконав свою жартівливу обіцянку зі мною одружитися», – все, що Мече сказала про себе.

Вона фактично продовжила життя Маркеса, – важко хворіючи, він прожив аж 87 років. Без її турботи не з'явився б його останній видатний роман «Записник з моїми сумними курвами», який, попри двозначну назву, вважається зізнанням в коханні Мерседес. В останній рік життя, страждаючи на хворобу Альцгеймера, лише її одну він впізнавав і до останнього подиху називав «краса землі нільської»...

Разом Маркес і Барча прожили понад 55 років. «Я думаю, секрет у тому, що ми продовжували розуміти речі так, як ми розуміли їх до весілля. Іншими словами, шлюб, як і все життя, – це щось жакливо важке, і ми постійно повинні починати все спочатку кожного дня нашого життя. Це постійні та втомливі зусилля, але воно того варте», – так Маркес розповідав про їхні стосунки 1982 року, за кілька місяців до святкування срібного весілля.

Джерело: сайти ukrainky.com.ua, spravjniistorii.com.ua.

Вислови Габріеля Гарсія Маркеса

● ЗОЛОТІ СЛОВА

Вони яскраво відображають його ставлення до світу, літератури, емоцій і стали своєрідними заповідями для тисяч людей

Про вік: «Вік – це не те, скільки тобі років, а те, як ти себе почувашь».

«Благополучна старість – це вміння домовитися зі своєю

самотністю».

Про людей: «Я не ношу капелюха, щоб ні перед ким його не знімати».

«Якщо у чомусь задіяна жінка, то я знаю, що все буде добре. Адже мені абсолютно ясно, що жінки керують світом».

Про кохання: «Якщо ви зустрінете своє справжнє кохання, воно нікуди від вас не зникне – ні через тиждень, ні через місяць, ні через рік».

«У сімейному житті значно легше уникнути катастрофи, ніж прикрих дрібниць».

«Неможливо кохати, а потім нічого не відчувати. Ти або брехав тоді, або брешеш зараз».

«Непереборна сила, яка рухає світом, насправді не щасливе кохання, а – нещасне».

Про почуття: «Посміхайся, не давай біди можливості порадіти».

«Умій цінувати того, хто без тебе не може жити, і не женися

за тим, хто щасливий без тебе».

Про щастя: «Немає ліків, які могли б вилікувати те, що може вилікувати щастя».

«Легко здобути щастя не може тривати довго».

Про життя: «Життя – це не ті дні, які минули, а ті, які запам'яталися».

«Треба прислухатися до голосу дитини, якою ти був колись і яка існує ще десь всередині тебе. Якщо ми прислухаємося до дитини всередині нас, наші очі знову заблистять. Якщо ми не втратимо зв'язок із

цією дитиною, то не розірвуться і наш зв'язок із життям».

«Єдиний спосіб жити далі – не давати спогадам мучити себе».

«Натхнення приходить тільки під час роботи».

Про мудрість: «Але якщо вони двоє і навчилися чомусь, то лиш тому, що знання і мудрість приходять до нас з роками, коли вже... непотрібні».

«Хто чекає довго, той може почекати ще трішки».

Джерело: starylev.com.ua.

«Рученьки не подала...». Макрон і Бріжит після перепалки у літаку.

«Макрон може стати новим лідером Європи і поруч із ним завжди його Бріжит...», – так донедавна писали західні ЗМІ про них. А що буде тепер?

«Відійди, невдахо»: що Бріжит сказала Макрону після ляпасу в літаку

● СЕ ЛЯ ВІ

Дружина французького президента Бріжит Макрон вдарила свого чоловіка при виході з літака в столиці В'єтнаму – Ханой, а потім ще й принизила його. Такий висновок зробив експерт, який читає по губах

Володимир ГРИСЮК, focus.ua

«ВІН ЗАПРОПОНУВАВ ДРУЖИНІ РУКУ, АЛЕ ВОНА ПРОІГНОРУВАЛА, ВЧЕПИВШИСЬ ЗА ПОРУЧНІ»

Як повідомляє видання «The Express», 72-річна дружина французького президента влаштувала публічний скандал при прибутті до В'єтнаму, давши ляпас коханому на очах у камер та дипломатів.

На опублікованих кадрах можна побачити, як перша леді кладе обидві долоні на обличчя чоловіка і штовхає його одразу після відкриття дверей президентського літака в Ханой. Це трапилось у неділю ввечері, 25 травня.

Відео інциденту можна переглянути за цим QR-кодом:

Професійний експерт, який читає по губах, розкрив зміст їхньої суперечки. За його словами, коли 47-річний Еммануель помітив камери, то відразу привітався і підняв руку. Президент взяв себе в руки й перейшов на інший бік трапу. Згодом Еммануель подав знак дружині, щоб та йшла слідом, промовивши «Ходімо».

«Він запропонував дружині руку, але вона проігнорувала, вчепившись за поручні. Проходячи повз, та пробурмотіла: «Dégage, espèce de loser», що в перекладі означає «Відійди, невдахо», – розповідає експерт. Макрон на це

Жінка, яка старша на 24 роки, закохується у свого учня, залишає чоловіка, з яким у неї – троє дітей, і стає першою леді країни.

відповів: «Essayons, s'il te plaît», тобто «Спробуємо, будь ласка», на що жінка різко відповіла – «Ні».

«Його вираз обличчя та фраза «Je vois» («Розумію») говорить сама за себе», – коментує фахівець з невербальної комунікації.

«Я СВАРИВСЯ, А ТОЧНІШЕ – ЖАРТУВАВ – ЗІ СВОЄЮ ДРУЖИНОЮ»

Офіс президента спочатку заперечував автентичність відеозапису, але згодом підтвердив, що інцидент був.

Описуючи ситуацію, яка виглядала як ляпас, політик використав слова «жарт» та «сварка».

Про те, як Макрон пояснив інцидент на борту президентського літака, напи-

сало Reuters. Медіа навело відповідь французького президента, яка пролунала під час брифінгу у Ханой. Журналісти написали, що «Макрон применшує очевидний поштовх з боку дружини у В'єтнамі». У розмові з журналістами він говорив чи то про сварку, чи то про жарти, а також про перебільшену увагу до інциденту: нібито медіа показують ляпас як «геопланетарну катастрофу».

«Я сварився, а точніше – жартував – зі своєю дружиною. Це – нічого», – навело Reuters слова політика.

Крім того, Макрон заявив, що є «божевільні», які стежать за ним і перекручують його дії, йдеться в статті. Про кого саме йдеться, посадовець не уточнив.

КОХАННЯ, ПРОТИ ЯКОГО БУЛИ МАЙЖЕ ВСІ

Як пишуть у ЗМІ, Бріжит Макрон в молодості була ефектною вчителькою, тому й привернула увагу свого теперішнього чоловіка.

Познайомилися вони у 1993 році. Еммануель тоді був старшокласником, а Бріжит – заміжньою за банкіром вчителькою. Йому – 15, їй – 39. Він – учень, вона – вчителька. Модна пані привернула увагу хлопця, він одразу приєднався до драматичного гуртка. Макрон намагався підкорювати своєю ерудицією та цитуванням творів Флобера, які так любила вона.

Згодом вони разом працювали над виставою «Мистецтво комедії». Під час її прем'єри підліток уперше поцілував Бріжит. Через два роки він пообіцяв, що одружиться з нею.

Батьки Еммануеля були у шоці від того, що відбувається. Вони відправили сина навчатися до іншої школи. Бріжит сподівалася, що той знайде собі кохану-ровесницю. Але цього не сталося, і закоханий парубок не міг вгамувати свої почуття до вчительки. Тут, як кажуть, серцю не накажеш.

«Потроху він подолав усі мої опори неймовірним чином, з терпінням», – сказала Бріжит.

Жінка 10 років зводила зі шлюбом, аби не травмувати своїх дітей. Зрештою, Бріжит розлучилася зі своїм чоловіком та у жовтні 2007 року сказала «так» Еммануелю на весільній церемонії. Чи усвідомлювала тоді вона – жінка, яка старша на 24 роки за свого учня, що закохується в нього, залишає чоловіка, з яким у неї – троє дітей, що незабаром стане першою леді Франції?

5 фраз, які здатні помирити будь-кого після гучної сварки

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Кожний із партнерів знає, як важко миритися після перепалок. Але саме вони допомагають поглибити відносини, зрозуміти один одного та вивести їх на новий рівень

Марія ГАЛАС, gazeta.ua

Розглянемо фрази, які допоможуть отримати користь із сварки, а не зруйнувати стосунки.

«Мені дуже важливі наші відносини, і я готовий (ва) докласти всіх

зусиль, щоб вони були сильними і здоровими. Давай проговоримо те, що нас хвилює та дратує, і разом спробуємо знайти рішення».

Фраза, яка зближить вас і покаже партнеру, що він важливий для вас, і ви готові знаходити спільне рішення питання. У будь-якій ситуації, особливо в ситуації конфлікту, важливо відчувати свою значущість і говорити партнеру про свої почуття.

«Пробач, якщо я сказав(ла) щось образливе. Я не хотів(ла) нашкодити тобі».

Ця фраза говорить про те, що ви не хотіли образити людину, не хотіли їй зробити боляче (якщо, звичайно,

справді не хотіли). Тут важливо розуміти, що будь-яка людина має право на будь-які почуття та реакції щодо ваших фраз та дій.

Він може розуміти їх по-своєму та реагувати емоційно. Усі ми живемо у своїх патернах та стереотипах, а також маємо звичні реакції. І не завжди інша людина має на увазі те, що ми чуємо, не завжди вона хоче викликати у нас ті чи інші емоції. Найкращий варіант – уточнити, що вона має на увазі.

«Твоя думка важлива для мене, і я готовий(ва) вислухати тебе. Можеш розповісти про свої почуття, і ми постараємося знайти вихід із нашої ситуації».

Ця фраза схожа на першу, але має одну важливу відмінність – цією фразою ви кажете людині, що чуєте її та поважаєте її думку. У будь-якому

конфлікті та будь-якій сварці ми часто забуваємо, що є інша людина та її думка, відмінна від нашої. А нам хочеться досягти свого, ми вважаємо себе правими і не чуємо іншого.

«Ми обидва можемо бути неправі. Давай дамо один одному можливість висловитись і знайти спільне рішення».

Цією фразою ви даєте зрозуміти, що ви можете бути неправими, але при цьому ви хочете розібратися в ситуації і знайти компроміс.

«Пробач мені. Я була(в) неправ(ий)».

Дуже проста фраза, але досить часто наше его не дає нам визнати свою провину і вибачитися. Часто ми стоїмо до останнього на своєму, навіть якщо розуміємо, що не маємо рації. Подумайте про те, що вам важливіше – стосунки чи бути правим.

«Ви ніколи не програєте, кохаючи. Ви завжди програєте, стримуючись» (Барбара де АНГЕЛІС, 74 роки, американська психологиня, мотиваційна спікерка та письменниця).

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» volyn.com.ua

Кохання очима художників: 8 поцілунків у мистецтві

● ЛЮБОВ ВРЯТУЄ СВІТ!

Вони, за оцінкою сайту vogue.ua,
– найромантичніші в історії

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

ФРАНСУА БУШЕ «ГЕРКУЛЕС І ОМФАЛА», 1732 – 1734

Франсуа Буше був придворним художником Людовіка XV, улюбленцем мадам Помпадур і одним із найяскравіших представників рококо. Сюжет для полотна «Геркулес і Омфала» взятий із давньогрецької серії міфів про Геркулеса. Боги відправили його служити лідійській цариці Омфалі, яка раз у раз вигадувала для героя принизливі випробування. На картині Буше перетворив ненависть героя на пристрасть через зображення відвертої сцени зваблення Омфали (на фото).

АНТОНІО КАНОВА «ПСИХЕЯ, ОЖИВЛЕНА ПОЦІЛУНКОМ АМУРА», 1787-1793

Венеційський скульптор Антоніо Канова створив два варіанти скульптури «Амур і Психея». Сюжет заснований на творі давньогрецького письменника Апулея. Психея занурюється в глибокий сон, коли відкриває посудину краси, принесену з царства мертвих. Амур спускається на землю, щоб оживити кохану. Антоніо Канова зображує своїх міфічних героїв за мить до обіймів.

ОГЮСТ РОДЕН «ПОЦІЛУНОК», 1882

Скульптура Огюста Родена «Поцілунок» – пам'ятник забороненому і вічному коханню Франчески да Ріміні та її обранця Паоло – героїв «Бо-

жественної комедії» Данте. Скульптуру неоднозначно сприйняли критики. Зокрема, вважали її надто відвертою для загальної експозиції. Тому під час виставки в Чикаго 1893 року твір розмістили не в загальному залі, а в окремій кімнаті, куди глядачі могли потрапити за попереднім записом.

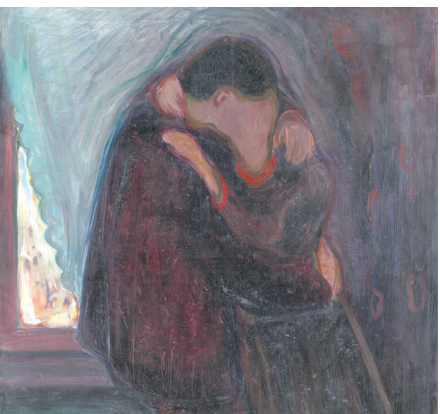
ЖАН ЛЕОН ЖЕРОМ «ПІГМАЛІОН І ГАЛАТЕЯ», 1890

При створенні цієї картини французький художник Жан-Леон Жером звернувся до давньогрецького міфу про фантастичне кохання скульптора до свого творіння. Пігмаліон закохується у фігуру дівчини Галатеї, яку сам вирізав зі слонової кістки, та просить Венеру оживити її. Жером відтворює на полотні перший поцілунок закоханих у момент, коли Галатея оживає.

ЕДВАРД МУНК «ПОЦІЛУНОК», 1897

Едвард Мунк зображує своїх закоханих у затишній вечірній атмосфері, коли вони цілувалися біля вікна. Герої наче сховалися від усього світу за тонкою завісою. Автор свідомо не деталізує їхню зовнішність: обличчя та фігури зливаються в єдину колірну пляму.

ГЮСТАВ КЛІМТ «ПОЦІЛУНОК», 1907-1908

«Поцілунок» – візитна картка «золотого періоду» художника. Австрійський символіст використовував свою фірмову техніку: змішав сусальне золото та масляні фарби. Деякі історики мистецтва вважають, що на картині художник зобразив себе та свою кохану Емілію Фльогє.

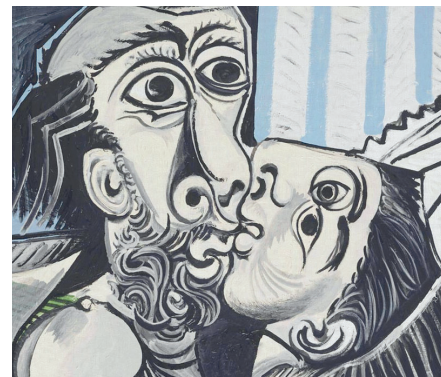
РЕНЕ МАГРІТТ «ЗАКОХАНІ», 1928

Сюрреаліст Рене Магрітт прагнув змусити своїх глядачів замислитися над сенсом картини, тому всі його полотна немов мальовничі ребуси. Картина «Закохані» отримала чимало тлумачень та інтерпретацій. Художник зобразив закоханість як щось, що засліплює. У пориві пристрасті коханці не здатні зауважувати нічого навколо, як і бачити вади одне одного.

ПАБЛО ПІКАССО «ПОЦІЛУНОК», 1969

Це одна з пізніх робіт іспанського художника. Вважають, що на полотні «Поцілунок» Пікассо зобразив себе і свою другу дружину Жаклін. Художник малює закоханих у своїй фірмовій манері, спотворюючи пропорції та лінії.

Джерело:
vogue.ua, google.com.

«Ціль відкрита для пострілу в груди...»

«Найболючіше б'ють найрідніші...»

● КУТОЧОК ПОЕЗІЇ

Галина МОМОТ

Найболючіше б'ють
найрідніші...
Ім не треба
шукати вразливе.

Вони знають усі твої ніші,
Де заховане все найсладше.

Вони знають... Бо ти не ховала...
Найчутливіше місце на тілі...
Слів відвертості не сортувала...
Щоб стріляли по них, як по цілі.

Там чита чи кольчуги немає...
Ціль відкрита для пострілу
в груди...
В цьому світі, на жаль, так буває...
Найболючіше б'ють рідні люди.

Друзі, передплатіть, будь ласка, інше наше видання, яке називається «Цікава читанка».

Фото: pomisna.info.

Ікона Богоматері «Благодатне небо».

У липневому випуску, який вийде у вигляді глянцевого календаря, ми запропонуємо вам головний молитви, які має знати кожен українець.

Переконані: таку «Цікаву читанку» з іконою Богоматері «Благодатне небо» Ви залишите в своїй оселі на видному місці.

Ціна – всього 15 гривень.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 38036.

Звертайтеся до Бога
рідною мовою!

Чому у православних жінка не має права заходити у вівтар? Чи це гендерна нерівність?

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

У православній традиції вівтар є найсвятішою частиною храму – місцем, де звершується Таїнство Євхаристії. Вівтар символізує Небеса, присутність Божу, і, за стародавнім церковним порядком, доступ до нього мають лише ті, хто покликаний до певного церковного служіння, – священники, диякони, прислужники (іподиякони), а в деяких випадках – чоловіки-миряни з благословення священника

Жінка не служить у вівтарі не тому, що вона «менш гідна», а тому, що вона покликана до іншого служіння.

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА
КАЗМІРЧУК, настоятель храму
Волинської ікони Божої Матері
села Богушівка Луцького району
Іоанно-Богословського
деканату та храму
Святого Апостола Андрія
Першозванного
села Верхівка
Луцького району
Успенського
деканату

У канонічній традиції Церкви жінці заборонено входити у вівтар, окрім дуже рідкісних винятків (наприклад, монахині, які прибирають вівтар у жіночих монастирях). Ця заборона не пов'язана із зневагою чи меншовартістю жінки, а – з духовною символікою, що її оберігає Церква.

Правило 44 Лаодикійського Собору (IV ст.) стверджує: «Не подобає жінкам входити у вівтар».

Причина цієї заборони – не в «нечистоті» жінки, а в збереженні літургійного порядку, який має глибокий богословський зміст. Вівтар – місце жертвоприношення Христового, а жертвове служіння в Церкві звершується чоловіками, які представляють Христа – Нареченого Церкви. Жінка ж у богословському символізмі представляє Церкву – Наречену Христову.

Святий апостол Павло пише: «Немає юдея, ні грека, нема раба, ні вільного, нема чоловіка і жінки, бо всі ви – одно в Христі Ісусі» (Галатів 3:28).

Але «одне в Христі» не означає «однакові функції». Як у тілі є різні органи, так і в Церкві – різні служіння.

«Бо як в одному тілі маємо багато членів, а всі члени не мають одного й того самого діла, так і ми, численні,

“ Пресвята Богородиця, найшанованіша з усіх людей після Христа, ніколи не була священницею і не входила у вівтар.

є одним тілом у Христі» (Римлян 12:4-5).

Що буде, якщо жінка зайде у вівтар? З богословської точки зору, жінка не «помре» і не наведе прокляття, якщо зайде у вівтар із незнання чи випадково. Церква не вірить у магичні наслідки. Проте вхід у святе місце без благословення і без поваги до церковного уставу є непослухом і духовною неповагою.

Якщо жінка зайшла у вівтар із незнання – не слід осуджувати її, а делікатно пояснити. Якщо це сталося свідомо, з викликом – тоді потрібне покаєння у сповіді, як прояв послуху Богові і Його Церкві.

Чи це не є прикладом гендерної нерівності? Сучасна культура схильна тлумачити будь-яке розділення ролей як дискримінацію. Але в Церкві інше розуміння рівності – духовне, а не адміністративне. Жінка не служить у вівтарі не тому, що вона «менш гідна», а тому, що вона покликана до іншого служіння. Пресвята Богородиця, найшанованіша з усіх людей після Христа, ніколи не була священницею і не входила у вівтар.

ПРО ІНШІ ЗАБОРОНИ

Покривання голови: чи повинна жінка покрити голову, коли йде до Церкви?

В 1 Коринтянам 11:3 Павло написав: «Усякому чолові-

кові голова – Христос, голова жінці – чоловік». Він одразу продовжує вчення про гендерне використання покривтя: «Усякий чоловік, що молиться або пророкує, покривши голову, осоромлює голову свою. Усяка ж жінка, що молиться або пророкує, не покривши голови, осоромлює голову свою; одно ж бо воно й те саме, якби була й обголена саме, якби була й обголена». Проте, якщо жінка заздалегідь не планувала відвідати храм і не взяла з собою хустку, але хоче зайти помолитися, то не потрібно відмовлятися від цього через непокриту голову.

«Храм – це простір для прояву християнської любові, а не для цькування. Причиною подібного роду цькування є нібито «всезнання» як себе поводити в храмі, а насправді – гордіня та відсутність богословської освіти. Тож пам'ятаймо настанови Спасителя: «І як хочете, щоб робили вам люди, так і ви робіть їм» (Лк. 6: 31).

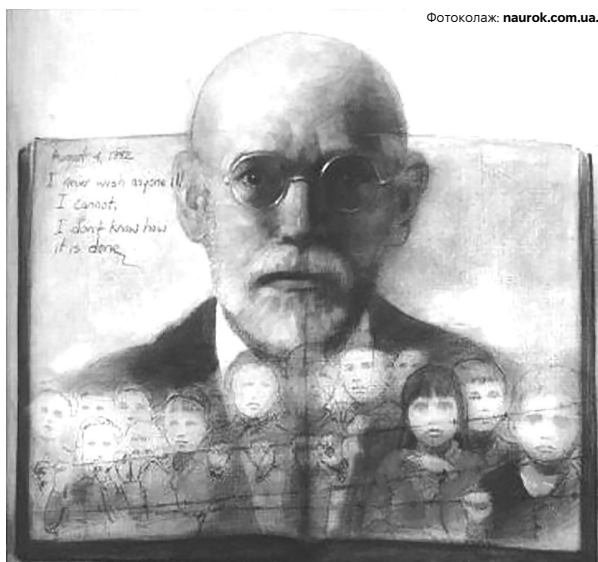
Жінка у час менструації

У давній традиції Церкви жінці під час місячного циклу рекомендується утриматися від причастя і дотиків до святині, знову ж таки – не через «гріховність» цього стану, а через символічне значення ритуальної чистоти. Однак ця практика не є догматом і сьогодні в багатьох помісних Церквах до цього ставляться з пастирською гнучкістю. Сучасні богослови наголошують, що духовна чистота важливіша за тілесну.

Православна Церква не принижує жінку, а навпаки – звеличує її духовну гідність. Обмеження щодо входу у вівтар або інших моментів пов'язані не з дискримінацією, а з повагою до святості місця і літургійного порядку, що зберігається понад тисячоліття. І чоловіки, і жінки покликані до святості – кожен у своїй богодарованій ролі.

«Немає дітей – є люди»

Фотоколлаж: naurok.com.ua.

Януш Корчак був убитий разом із групою єврейських дітей у Варшавському гетто в серпні 1942 року.

● ВІЧНІ ІСТИНИ

Не очікуй, що твоя дитина буде такою, як ти, або такою, якою ти її уявляєш. Допоможи їй стати не тобою – а собою

Януш КОРЧАК (1878 – 1942), польський лікар, педагог, письменник, публіцист, громадський діяч єврейського походження

Не вимагай від дитини вдячності за все, що ти для неї зробив. Ти дав їй життя – і це

вже незрівнянний дар. Вона віддасть світу по-іншому: подарує життя іншій дитині. А та – ще одній. Це і є справжнє коло подяки, передане далі.

Не зривай на дитині свою втому, злість і образи. Бо одного дня ти залишишся наодинці зі старістю – і гірким хлібом, що сам засіяв.

Не знецінюй її переживань і труднощів. Їй так само важко, як колись було тобі, а, може, й більше. Бо в неї ще немає досвіду, за плечима – тільки наївність і щирість.

Не принижуй! Пам'ятай: найважливіші зустрічі в житті

людини – це зустрічі з дітьми. Приділяй їм увагу, дивися уважно, бо ти ніколи не знаєш, кого саме зустрічаєш у цьому маленькому погляді.

Не докоряй собі, якщо не можеш дати дитині все, що хочеш. Але пам'ятай: якщо ти не зробив для неї все можливе – цього вже замало.

Дитина – не тиран, що прийшов поневоли твоє життя. І не просто «твое продовження». Це – дорожча чаша, яку життя довірило тобі, – плекати, зберігати, наповнювати світлом. Це – вогник, якому треба дати

простір розгорітися.

Це – вільна любов тата й мами, через яку у світ приходить не «наш» чи «свій», а жива душа, дарована для турботи, а не для володіння.

Навчися любити і чужу дитину. Ніколи не роби з нею того, чого не побажав би для своєї.

Люби свою дитину будь-якою – неуспішною, неслухняною, вже дорослою чи ще крихітною. Говори з нею – і радій. Бо дитина – це свято, яке триває доти, доки вона поруч.

«Кохання – це емблема вічності; воно плутає всі уявлення про час; стирає будь-яку пам'ять про початок, будь-який страх перед кінцем» (Мадам де СТАЛЬ (1766 – 1817), французька письменниця, інтелектуалка та політична активістка кінця 18-го – початку 19-го століття).

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

Юрій Гордійчук став батьком помертню

За день до роковин загибелі чоловіка Наталя народила хлопчика.

● **ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ!**
У Рівному народилася дитина, зачата за допомогою репродуктивних технологій після загибелі батька-Героя на фронті. «Сина назвала Юрчиком – на честь коханого», – каже вдова Наталя Гордійчук

Олена БАРСУКОВА, life.pravda.com.ua

Хлопчик з'явився на світ у перинатальному центрі «Благодар» 20 травня 2025 року, розповіли у Рівненському обласному перинатальному центрі.
Мама малюка Наталя Гордійчук – дружина військовослужбовця Юрія, який загинув 21 травня 2024 року, захищаючи Україну.
Ще за життя подружжя стикалося з проблемами репродуктивного здоров'я, тому Юрій здав свій біоматеріал на зберігання.
«Ми з чоловіком йшли до цієї вагітності понад рік. Боролися, здавали аналізи, він здав біологічний матеріал – сказали через три дні

прийти, повідомлять результати. Це був березень. А він в березні вже поїхав на «нуль». Все нормально було, поки той травень не прийшов...
21 травня мені дзвонять і кажуть, що його немає. Я до останнього не вірила, що він загинув, поки не побачила», – розповідає Наталя.
Юрій Гордійчук служив на посаді стрільця у Національній гвардії України та загинув біля села Сокіл у Покровському районі Донеччини.
Після смерті військового Наталя вирішила використати заморожені зразки для екстракорпорального запліднення (ЕКЗ).
Лікарка перепитувала, чи дійсно Наталя готова до цього кроку, але жінка пригадала слова коханого: «Ти в мене сильна, ти справишся».
За кілька місяців Наталі повідомили, що вона вагітна.
«Як я плакала. Зразу поїхала до Юри на могилку, йому розказала», – згадує вона мить, коли отримала радісну звістку.
За день до роковин загибелі чоловіка Наталя народила хлопчика. Сина теж назвала Юрчиком – на честь коханого.

Перед відправленням на «нуль» Юрій Гордійчук здав свій біоматеріал на зберігання.

Син Наталі, Юрій Юрійович, народився 20 травня, майже через рік після загибелі її чоловіка на фронті.

Молода мама каже, що після втрати чоловіка не хотіла жити, але поява малюка подарувала їй новий сенс: «Яксь частиночка його буде. Буде заради кого далі жити».
У репродуктивному центрі зазначили, що це перший випадок запліднення із використанням біомате-

Свою майбутню дружину Андрій Шевченко «відбив» у сина прем'єра Італії

● ЗІРКОВЕ ПОЧУТТЯ

Особисте життя легенди українського футболу й нинішнього президента Української асоціації футболу (УАФ) завжди жваво обговорювали не тільки через те, що Андрій перемагав із «Міланом» у Лізі чемпіонів і був володарем «Золотого м'яча», а й тому, що обраницею нападника стала популярна американська модель Крістен Пазік, яку, за інформацією таблоїдів, він викрав з-під носа сина італійського мільярдера Сільвіо Берлусконі

Олена ПАВЛОВА

«ВОНА ЗДАЛАСЯ МЕНІ КРАСИВІШОЮ НАВІТЬ ЗА КУБОК ЛІГИ ЧЕМПІОНІВ»
Багато хто вважав, що цей шлюб буде недовговічним, але закохані вже понад 20 років разом і виховали чотирьох синів.
Насправді, своїм Купідом або хрещеним батьком цих відносин Пазік та Шевченко можуть сміливо вважати відомого італійського модельєра Джорджіо Армани, з яким під час гри за «Мілан» потоваришував українець і навіть закривав його показ у 2001 році. Тоді Андрій погодив-

Коли збірна України, яку тренував Андрій Шевченко, перемогла на Євро-2020 Північну Македонію 2:1, Крістен із синами вболівала за наших у футболках збірної із синьо-жовтим прапором. «Let's go Ukraine!» («Вперед, Україно!») – такий пост у соцмережі зробила тоді модель.

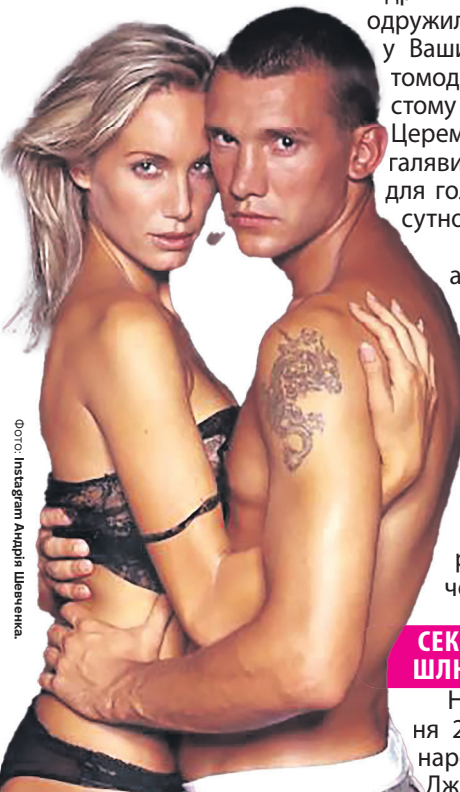

29 жовтня 2004 року у пари народився первісток Джордан, якому зараз уже 21-ий рік.

ся пройтися підіумом у костюмі кутюр'є на очах Бреда Пітта та Джорджа Клуні, які сиділи у перших рядах, згадує видання «ОБОЗ».
Якось згодом Армани запросив зіркового нападника на вечірку після

свого показу, де Шевченко зустрів довгоногого американську топмодель польського походження Крістен Пазік. Білявка одразу сподобалася футболісту та здалася красивішою «навіть за кубок Ліги чемпіонів», як потім жартував Шева у своїй книзі.
Однак першим підійти до моделі футболіст все ж таки не наважився. Тоді як Крістен, яка була пристрасною шанувальницею «Мілану», не могла пройти повз «живого Шевченка». Дівчина хотіла похвалити його за чудову гру напередодні. Після чого між ними зав'язалася розмова, а незабаром спалахнув і справжній роман.
Але все у цій історії було не так просто. Адже, як писали ЗМІ на початку 2000-х, до українця ефектна білявка зустрічалася із сином власника «Мілана» та колишнього прем'єра Італії Сільвіо Берлусконі П'єром. Однак в якійсь момент стосунки розвалилися через зраду Берлусконі-молодшого. Зако-

Випуск італійського чоловічого журналу GQ із фотосесією Крістен і Андрія побив усі рекорди видання за обсягами продажу.

хані посварилися, і Крістен, вважаючи себе вільною, забором заради сім'ї Пазік серйозно захопилася Шевченком.
Але П'єр не збирався так просто відпускати модель і, кажуть, закотив грандіозний скандал. Цей трикутник кохання обговорювала вся Італія. З чуток, спадкоємець Берлусконі навіть просив батька продати Шева, але політик, якого називали «господарем Італії», швидко його приструнив, адже український нападник був «курокою», яка несла золоті яйця для його «Мілана».

НА ШЛЮБНІЙ ЦЕРЕМОНІЇ НАРЕЧЕНА БУЛА «ІЗ ЖИВОТИКОМ»

Тим часом роман футболіста й моделі набирив обертів. Через постійні матчі, тренування, покази та зйомки закохані не могли проводити багато часу разом, тому наговорили мільйони годин по телефону. Пазік й сама була зі спортивної родини – батько моделі був бейсболістом, тому вона добре розуміла нападника.
А після тривалої поїздки Крістен до США Андрій наважився та запропонував їй жити разом. У 2003 році закохані вже позували вдвох на червоних доріжках. А коли італійський чоловічий журнал GQ запропонував парі знятися для обкладинки, то випуск

із Шевченком і Пазік побив усі рекорди видання за обсягами продажу.
Всі чекали на розкішне весілля із великою кількістю зіркових гостей, але Андрій та Крістен тихо одружилися у 2004 році у Вашингтоні, коли фотомодель була на шостому місяці вагітності. Церемонія відбулася на галявині місцевого поля для гольфу лише у присутності найближчих.
Ані Шевченко, ані Пазік не хотіли пишних церемоній. «Ми з батьком Крістен просто грали в гольф, а потім приїхала вона, її мама, весільний реєстратор, і ми розписалися», – розповідав Шевченко.

СЕКРЕТ МІЦНОСТІ ШЛЮБУ ШЕВЧЕНКА

Наприкінці жовтня 2004 року у пари народився первісток Джордан. А потім Крістен подарувала Шевченку ще трьох синів – Крістіана, Олександра та Райндера-Габрієля. Незабаром заради сім'ї Пазік залишила подіум. Але відкрила свій магазин одягу та аксесуарів у США.
Однак, незважаючи на свій бізнес у Штатах, колишня модель жила з дітьми в Лондоні, доки Шевченко розривався між Британією та Україною. До речі, фанати нападника тривалий час звинувачували Пазік у тому, що вона настояла на переході Андрія до англійського «Челсі», де у футболіста не пішла гра. І тим самим загубила його кар'єру.
«Люди схильні багато говорити. Їм потрібно знайти причину, щоб обговорювати. Для мене не важливо,

де саме він буде грати – аби йому було добре. Я не вказую йому, що робити, а він не вказує, що робити мені. Ми розмовляємо і завжди разом приходимо до рішення», – якось відповіла на закиди Крістен.
До речі, другий син володаря «Золотого м'яча» Крістіан пішов стопами батька і спочатку навчався у футбольній академії лон-

Крістіан Шевченко вже грає за збірну України з футболу U-19.

«Ой сини мої, соколи мої!».

Футболіст Шевченко і модель Пазік – пара, яка разом понад 20 років.

«Чим більше ми живемо разом, тим більше у нас довіри один до одного».

донського «Челсі», кольори якого три роки захищав Шевченко-старший, а влітку 2023-го підписав контракт із молодіжкою англійського футбольного клубу «Вотфорд». У липні 2024-го Шевченко-молодший дебютував за збірну України з футболу U-19, який проходив у Північній Ірландії.
І щоб там не казали за їх спинами і які б не роздавали прогнози, Андрій і Крістен досі разом. І легендарний футболіст навіть розкрив секрет свого довговічного шлюбу: «Сім'я – це щоденна праця чоловіка і дружини. Треба знати, коли поступитися. Коли хтось починає думати тільки про себе, то в цьому причина розпаду багатьох шлюбів. Чим більше ми живемо разом, тим більше у нас довіри один до одного».

Шукала дитину 50 років

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

У Південній Кореї літня жінка подала до суду на державу та найбільшу агенцію з усиновлення Holt Children's Services, яка примусово розлучила її з сином майже на пів століття. Виявляється, її дитину ще у 1975 році таємно віддали прийомним батькам у Норвегію

Олена БАРСУКОВА,
life.pravda.com.ua

Чхве Йон-Джа втратила сина, коли йому було лише 3 роки: він вибіг із дому в Сеулі та зник, коли грався надворі.

Як пише «Асошіейтед Прес», батьки одразу звернулися до поліції, обклеїли район оголошеннями, неодноразово приходили до агенції Holt і питали про долю сина, але там казали, що нічого не знають.

Вже у 2023-му 72-літня Чхве вирішила подати ДНК до спеціального підрозділу поліції, який допомагає знайти зниклих дітей. Завдяки волонтерам з ініціативи 325Kamra

вона нарешті дізналася про долю сина.

Виявилось, що хлопчика всиновили в Норвегії всього через 5 місяців після його зникнення. Усиновлення оформила та сама агенція, до якої стільки разів приходила мати, але вони використали інше ім'я та фото дитини.

Чоловік, якому вже 52 роки, прилетів до Кореї, щоб побачитися з матір'ю.

Зараз Чхве вимагає 550 мільйонів вон (близько 403 тисячі доларів) компенсації та звинувачує не лише агенцію Holt, а й уряд та дитячий будинок, де син перебував перед усиновленням.

Мати каже: державні органи не перевірили, чия це ди-

Чхве Йон-Джа вимагає 403 тисячі доларів компенсації.

“**Чоловік, якому вже 52 роки, прилетів до Кореї, щоб побачитися з матір'ю.**

тина, хоча вона одразу звернулася до поліції. А Holt, за словами її адвокати, просто задокументувала хлопчика як «сироту», навіть не розпитувши, хоча він умів говорити.

Журналісти кажуть, що

Holt і Міністерство юстиції Південної Кореї поки що відмовилися від коментарів.

У 2019 році кореець Адам Крепсер подав до суду на уряд і Holt, звинувачуючи їх у недбалій організації його усиновлення до США. Там хлопець зазнав жорстокого поводження, мав проблеми з законом і зрештою був депортований у 2016-му. Нижча інстанція зобов'язала Holt виплатити йому компенсацію, однак у 2024-му Верховний суд Сеула скасував цей вирок,

знявши з уряду та агенції всю відповідальність.

Нещодавно південнокорейська Комісія правди та примирення опублікувала звіт, у якому підтвердила: тисячі дітей у 1970–1980-х роках вивозили за кордон для усиновлення з порушеннями, без згоди батьків. Частину дітей записували як сиріт, хоча в них були живі родичі. Так понад 200 тисяч корейських малюків за останні 70 років потрапили до сімей у США, Європі та інших частинах світу.

Вдовина яблуня

«Його кохання стало міражем, кохана – згубою...»

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Ольга ЧОРНА

...І вась не втаїв перед Вірою розмови з матір'ю. Молода жінка посмутніла. Материнські прокльони біду приносять.

– Івасю, знайди собі дівчину, одружися. Живи спокійно. Заради нашого кохання.

– А ти?
– Пересумую, перетужу, переплачу...

– В Ангелінки повинен

бути тато.

– Він є. На небесах.

– Ні, не залишу вас. Бо люблю...

Дерево слухало розмову. Жоден листочок не поворухнувся. А коли закохані пішли, налетів вітер, струснув гіллям. Глухе гупання нестиглих яблук розбудило грім. А потім засльотилося... Стара яблуня знала те, чого не знали люди. Пошерхлою корою котилися краплі-сльози...

...Іванова матір ходила по ворожках і ворожбитах. Підливала синові у страви настої з трав. Шепотіла заклинання. І прокльони Вірі посилювалися. Гріх не міг її спинити...

– Та нехай уже вони схо-

дяться і живуть, – мовив дружині Іванів батько. – Може, то доля його.

– Ні! – вигукнула, мов навіжена.

– Чого ти така затята, жінко?

– Бо я своєму синові щастя бажаю. І вдові не віддам. Якщо жити з нею, то хай краще...

Чоловік не дослухав. Забрався з хати...

...Коли потруїлися Вірині кури, подумала: всяке буває, наїлися чогось. А коли вночі побили вікно, злякалася. Не так за себе, як за доньку. Ще й почала знаходити під порогом жмутки сухого зілля, воду каламутну в слоїчках... Здогадувалася, чийх рук справа.

Вкотре просила Івана не приходити. А він і слухати не хотів. Казав, пора по обручки до міста їхати. А потім у Віри згоріла копиця соломи. Добре, що стояла поодаль від хати. І вітру не було.

Невдовзі після цього Віри в селі не стало. Віддала свої нехитрі пожитки сусідці, яка вдови не цуралася і дитину часом гляділа. Зібрала на світанку доньку й подалася невідь-куди.

Іванова мати полегшено зітхнула. Таки правду ворожки казали: не будуть вони разом. Думала, пора нараяти синові гарну дівку. От Леся Грицькова не раз розпитувала про Івася. Аптекаркою працює. Батьки – заможні...

...Іван стукав у зачинені двері Віриної хати. Заглядав у вікна. Пустка. І в його душі оселилася порожнеча. Пізно ввечері пішов до старої яблуні. Очікував дива: може, Віра повернеться. Вдивлявся у темні силуети. Вони були нерухомі. Його кохання стало міражем, кохана – згубою...

– Що ж та... з моїм сином

“**Може, й справді, як і її баба, відьмою була і забрала Іванову душу з собою?**

зробила? – не тямилася Іванова матір. – Поїхала з села і його душу з собою забрала. Ходить, як привид. Скоро під тим деревом ночувати буде.

– А ти й далі до ворожок ходи, – скипів чоловік. – Може, то не Віра, а ти начудила? Вперта, як осел. Загубиш сина. Потім на себе нарікати будеш. Казав, хай сходяться і живуть...

– Не треба мені такого життя!

...Іван у парубках поси- вів. Він і далі ходив на місце колишніх побачень. Одні в селі вважали його дивним, інші – нездоровим. Бо годі в похмурому, вічно заглибленому у свої думки, чоловікові впізнати колись вродливого веселого хлопця...

Віри в селі так ніхто більше й не бачив. Хата осіла, облупилася. Подвір'я заросло бур'янами. І якщо на інші сільські пустки хтось лакомився, ночами тихенько щось звідти виносив, то Віриного обійстя не чіпали. Остерігалися. Може, й справді, як і її баба, відьмою була і забрала Іванову душу з собою? Неспроста ж він так змінився. Неприємним став...

...Пішов поголос, наче бачили жіночу постать біля яблуні.

– Хтозна, може Віра потай бачилася з Іваном, – гадали у селі.

– Та ні, якби він її побачив, йому би в очах розвиднілося. А то ходить, як тінь.

– Кажуть, чули чи то шепіт, чи то хтось схлипував під яблунею.

– Певно, п'яний Льонька повертався навпростець із сусіднього села та сам із собою балакав. Він часом під яблунею то перепочиває, то допиває...

Дійшли ті чутки до Івана. Пізно ввечері, коли батьки полягали спати, дістався через сніги до яблуні. Холодно було. Мороз припікав. Присів під деревом. І спогади присіли поруч. Потепліло...

Наступного дня знайшли Івана, схилоного на яблуню. От тільки душі його вже тут не було...

Стару яблуню почали називати Вдовиною...

Він зненавидів свою дружину...

● СЕ ЛЯ ВІ

Прожили разом п'ятнадцять років. Щодня бачив її вранці, але в останній рік усе в ній стало дратувати. Особливо – її звичка простягати руки ще в ліжку і сонно шепотіти: «Доброго ранку, сонечко! Сьогодні буде чудовий день». Здавалося б, звичайна фраза, але її худі руки, сонне обличчя викликали в нього огиду

Дарина СОЛОВІЙ,
фейсбук-група «Життя, яке воно є»

Тепер він вирішив остаточно: подати на розлучення. Навіщо мучити всіх трьох?

Відтоді як дізналася, що хвора. Хвороба точила її місяць за місяцем, невблаганно наближаючи кінець. Перша потреба була – виговоритись, поділити цей тягар із рідними, полегшити душу. Але вона пережила найстрашніші доби наодинці. І вирішила мовчати.

Вона знайшла притулок у сільській бібліотеці – півтори години пішки в один бік. Щодня сідала між стелажми з написом «Таємниці життя і смерті» і шукала книжку, в якій ніби ховались усі відповіді.

А він приходив до коханки. Усе тут здавалося яскравим, теплим, рідним. Вже три роки тривав їхній роман, і весь цей час він ніби жив нею – кохав до нестями, ревнував, принижувався, божеволів. Тепер він вирішив остаточно: подати на розлучення. Навіщо мучити всіх трьох?

Він пригадав, як колись любив свою дружину... але від тих почуттів ніби не залишилось нічого. Йому

здавалося, що вона дратувала його від самого початку. Він дістав із гаманця її фото і, щоб підкріпити своє рішення, розірвав його на дрібні клаптики.

“

Вона знала про його роман на стороні. Знала навіть її – ту молоду, з якою чоловік зустрічався вже три роки.

Вони домовилися зустрітись у ресторані – там, де пів року тому святкували 15-річчя шлюбу. Вона приїхала першою. А він ще заїхав додому, шукаючи потрібні папери. Перевернув пів квартири. І знайшов темно-синю папку. Вперше побачив її. Відкрив – медичні виписки, результати аналізів, довідки. На кож-

...Та цього ранку замість оберемка білих квіток поміж зеленого листя на неї чекало якесь чорно-зелене місиво. Вчора пройшов дощ, тож у мокру землю було втоптані чимало зелених листків, інші сиротливо стояли поруч, наче розгублено озиралось по боках: «Де, ну де квіти?».

«Де квіти? – цікавило Мотрю не дуже. Бо ж на куці їх немає, і не буде вже... – Добре, що хоч коріння залишили, наступного року зацвіте», – заспокоювала себе Мотря.

– То, видно, хтось із школярів зірвав, це ж у них екзамени. Мабуть, вчителю подарувати вирішили, щоб двійки не поставив, – це вже сусідка Клава тут як тут, заспокоює.

– От чи посадило воно в своєму житті хоч рослину? – бідкалася Мотря. – Отак потоптати, потрошити живе могла лише безжальна людина.

– От анцихристи, не бояться ні гриха, нічого, – продовжувала сусідка.

Вона прийшла до Мотрі попросити яєць. Внуки з міста приїхали, то хоче передати. А своїх малувато, дві квочки цього тижня підсипала. Тож майже всі яйця туди пішли.

Мотря позбирала яйця, сполохнувши в курнику свою зозулясту. Мабуть, скоро завокче, бо щось коло сідала крутиться.

– Моя зозуляста теж, мабуть, завокче не сьогодні, то, – завтра. Тож пару

ному аркуші – її прізвисьце.

Він застиг. Хвиля холоду пройшла по спині. Діагноз. Він увів його в пошук – на екрані висвітилася фраза: «6 – 18 місяців». Від моменту обстеження минуло пів року...

Вона чекала на нього сорок хвилин. Телефон мовчав. Вийшла з ресторану, сонце ласкаво торкалося обличчя. Вперше з початку хвороби їй стало себе шкода. Вона нікому не розповідала – ні чоловіку, ні батькам, ні подругам. Вирішила прожити решту днів спокійно, не обтяжуючи нікого. Але сьогодні їй вперше було по-справжньому боляче.

Він метушився по квартирі. Його накрило – вперше так гостро, фізично – усвідомлення, як швидко минає життя. Він бачив її юною, веселою, коханою. І раптом захотілося вірити, що все ще попереду.

Наступні два місяці він був поряд постійно. Він дякував за кожну мить, боявся навіть думки, що вона піде. Якби хтось згадав йому, що місяць тому він хотів подати на розлучення – він би не повірив. Це був інший чоловік.

Він чув, як вона плаче ночами – коли вона думала, що він спить. Бачив, як вона хапалася за життя, навіть за крихти надії.

Вона померла через два місяці. Дорогу від будинку до кладовища він усіяв квітами. Плакав, як дитина, коли опускали труну. І постарів на тисячу років.

Удома, під її подушкою, він знайшов новорічну записку: «Бути щасливою з Ним до кінця своїх днів». Кажуть, бажання, загадане в новорічну ніч, збувається. Напевно, це правда. Бо в той самий рік він написав: «Стати вільним».

І кожен отримав те, про що, здавалося, мріяв...

«А вдихне запах півоній – і наче обняла маму, припала щокою до її щоки, відчула запах її волосся...»

Дар Божий: півонія

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Дуня ГАЛУШКІНА

Той куц розрісся з роками величезний. Його оберігали особливо. Бо ж Мотря знала його історію, він для неї був як мамина віничальна хустка. Рідний, дорогий. Ото подивиться на білі квіти, і наче маму бачить. Молоду і гарну, в великій кашеміровій хустці з білими квітами на зеленому полі.

А вдихне запах півоній – і наче обняла маму, припала щокою до її щоки, відчула запах її волосся... І щаслива була Мотря від того запаху, як тоді в дитинстві, коли малою їла картопляний суп. А мама дивилася на неї, малу, щасливо усміхалася, а очі в неї були мокрі, аж блищали, так гарно, що мала аж зачаровувалася тими митями!

З роками Мотря ще сентиментальнішою ставала. Щоранку ходила до того куща, ніби вітати. Ото нахилиться, мов вклониться кущу, вдихне аромату, і як силу якусь в себе всмокче з тим запахом. Вже й голова не болить, і робити щось хочеться своїми натрудженими руками з покрученими суглобами.

десятиків залишу, а то – віддам, – Мотря винесла з сіней корзинку з яйцями.

Клава наставила фартуха, зробивши з цього кульок. Мотря поділилася курячим добром, наклавши десятиків з три чималих яєць. І Клава почимчикувала додому з повною пеленою через хвіртку, бо городами, як ходила зазвичай, було мокро.

Мотря посиділа на лавці, подивилася на зозулясту, що щось там вигрібала посеред двору. Он знайшла якусь поживу, та клюнула не одразу. Оглянулася на боки і лише потім схопила клювом того черв'ячка чи мошкарину – Мотрі не видно було з лавки.

– Та ні, ще пару днів не завокче. А там кури нанесуть яєць. А внуки Клавіні хай з'їдять домашніх, справжніх, – вирішила Мотря.

Піднялася, взяла відкладені два десятиків яєць. Та й пішла городом до Клави. В калошах, пройду якимось, вирішила. Прийшла вчасно. Клавіні внуки закінчували завантажувати сумки до машини. Побачивши здала Мотрю, якось дивно поспішили сісти в машину. Дивно. Зазвичай віталися, обіймалися навіть.

– Клаво, ось ще яєць принесла, хай діточки їдять... – Мотря завмерла на півслові.

Поруч із дверцятами авто лежала купка білих пелюсток. Півонії. Якої на кутку точно ні в кого не було...

«Так ніхто не кохав»

«Врешті-решт ми виявляємо, що любити й відпускати – це одне й те саме»
(Джек КОРНФІЛД, 79 років – відомий американський вчитель медитації та поширювач буддизму вчення на Заході).

«Це були золоті години їхнього спілкування!»

Кава о 7:15...

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Я все ж переконана, що це було кохання. Таким воно й залишилось, пролетівши крізь роки, випробування і продовжується у трьох чудових дітях Віри й Ігоря, подружжя, яке завжди разом, де б вони не були!

Оксана КРИСТАЛЕВА

Віра погодилась одружитися з Ігорем, коли їй заведве виповнилось 22. Щоправда, на той час Ігор уже мав 10-річну доньку і штамп у паспорті про розлучення із першою дружиною. Його донька від першого шлюбу так і сказала: «Я була ще дуже малою, але вже тоді зрозуміла, що батьки не житимуть разом! Що тато з мамою дуже різні!»

Ігореві в той час було 33, вік Христа, життєвий досвід і душевні рани. Позаяк Ігор був спокійний і вдумливий, усі емоції та переживання тлумив у собі, ні з ким не ділився, нікому не скаржився на життя. Мав добру роботу, адже вивчився на дантиста. Почав будувати дачу і мріяв про життя за містом, коли діти виростуть.

У студентські роки Ігор Воловець брав участь у танцювальному колективі, їздив виступати. Власне, звідки і знав про Віру Петлицьку, адже вона також там танцювала і була яскравою та впевненою в собі.

Віра не зважала на те, що Ігор пішов від дружини. Він все просто пояснив. Віра повірила і сказала Ігореві: «Так!» на пропозицію руки і серця. Поки що приватно, без офіційного оформлення стосунків, без шлюбу, на якому так вперто наполягала Вірина мама.

Молодята мешкали разом з нею, людиною старого

гарту і чітких сільських переконань. Якби Вірин тато ще був живий, він би не дозволив ображати свою кохану донечку. Але що ж – тато помер дуже давно, а жити окремо не було як і за що. Та й навіщо, якщо у трикімнатнім помешканні залишилась тільки старша пані, Зеня Петлицька. А на одну пенсію в місті не проживеш, це точно. І якось маркітно самій в такій великій хаті!

Віра з Ігорем побралися лише тоді, коли їхня спільна донька Касандра вже мала з'явитися на світ. Віра не наполягала – вона чудово розуміла, що жодні папірці не вирішать проблеми, не втримають іншу людину, не зацементують стосунки, якщо людина не захоче бути разом. Та у своєму чоловікові вона була впевнена. Коло нього Віра завжди цвіла і щебетала, як синичка. А це було вже не абищо.

Одного весняного дня Ігор прийшов додому скоріше, згріб у папку всі потрібні документи і урочисто заявив своїй вагітній подрузі:

– Збирайся, Віруню, ходімо одружуватись!

– Як, ніні? От саме зараз!?

– Так, я вже дозрів до цього. Та й наша дитина буде рости у законних стосунках!

У той час майбутня Касандра зачеберяла ніжками в маминім животі. А Ігор вже як щось вирішив – то заліз! Віра знала напевно: сказав, як запечатав! Того дня в

Україні утворилось нове подружжя Воловець, а додому вони повертались із тортом і чаєм, веселі та щасливі. Ввечері відсвяткували у тісному родинному колі. Ігор ніколи не любив натовпу гостей. Та він і своє перше весілля «перезжив» як стихійне лихо, бо так тоді захотіла його перша дружина.

“ Віра з Ігорем побралися лише тоді, коли їхня спільна донька Касандра вже мала з'явитися на світ.

Невдовзі народилася доня. Молода мама не цілком давала собі раду із немовлятком. Та ще й була страшенно втомлена важкими пологами Касандри. Ігор приходив з роботи, допомагав, а вночі прокидався, щоби погодувати донечку, щоби Віруню могла трішки поспати. Віра дякувала Богові за такого чоловіка і бажала всім мати такого друга, радника і чоловіка, який зрозуміє, обійме і поцілує заплакані очі.

Вірина мама «знайшла» собі роботу, а у вихідні пропадала на дачі. Вона не могла виспатись через дитячі плачі, та й допомагати було кому. Все йшло гладко і просто.

Касандра зростала в повазі й любові. У школі її любили, на уроках музики хвалили і виряджали навіть на міжнародні конкурси. Дача за містом успішно будувалась, батьки працювали, життя нагадувало ріг достатку, в якому не бракувало навіть пташиного молока.

Був у Віри й Ігоря такий своєрідний ритуал разом пити каву зранку, о 7:15. Ігор прокидався швидко,

збирався на роботу, але і дружина не спала, хоч могла ще ніжитись у ліжку годинку-другу. Вона щоранку насолоджувалась тим, що бесідувала із коханим на кухні, поки донька і мама спали. Це були золоті години їхнього спілкування! І це було прекрасно!

Та недарма китайське прокляття звучить приблизно так: «Щоб ти жив у часи перемін!» І ці переміни невдовзі настали. Почала валитись кривава імперія брехні й шовінізму. За одну ніч із ошадних книжок пропали людям усі гроші. Довелося тугіше затягнути пасок і обмежити свої бажання. Касандру вже не возили на заняття власним транспортом – діставалась трамваєм. Машина тепер «мешкала» в гаражі, аж поки її не продали. Мама Віра дізналась, що знову вагітна і скоріш за все двійнею.

В той час Ігорева донька від першого шлюбу вирішила одружитись.

Він достойно привітав доньку, але на весілля пішов сам, аби не смикати із собою знову вагітну Віруню. Та й Віра не ображалася – вона чудово ладнала із пасербицею і не переживала за чоловіка.

Спілкувалась зі своєю напівсестрою і Касандра. Вони бачились не часто, але мали свої дівочі секретики. А потім, коли у старшої Ігоревої доньки народилось немовля, Касандра стала йому хресною. І це дуже тішило самого Ігоря. Бо він страх як не любив чвар і гніву! Всі його діти жили поміж собою дружно!

Вірина мама одного дня як злягла, так уже й не змогла вставати. Ігор допомагав її перевдягати, купати, годувати і називав «мамою». Віра в той час уже годувала по чергово то одного, то другого сина – народились у них Петро і Павло! Живіт був як барабан, пологи непрості, рани гоїлися довго.

Коли свекруха відійшла у кращий світ, Ігор поїхав заробляти гроші. В Україні роботи не було, діти росли, будівництво дачі зависло на невизначений термін.

Непросто було Вірі. Дуже потребувала чоловікової поради, підтримки, присутності. Якось на одній забаві навіть хтось єхидно зауважив:

– От якби Ігор там за кордоном знайшов собі яку «бабу», чи ти б йому вибачила, Віро? А якби ти не стрималась і з кимось «згрішила», чи вибачив би тобі Ігор?

– Я би чудово зрозумів свою Вірунюку і навіть би й слова кривого їй не сказав! – спокійно відповів Ігор на

ці в'їдливі та заздрісні нотки. Ніяка сила в цілому світі не могла їх посварити!

Ні, Віра не хотіла шукати нікого іншого, хоч, бувало, не бачила свого Ігоря іноді й по півтора року. Та й Ігор тримався і думав про родину. Там, на заробітках, ним були дуже задоволені. Казали: такий пристойний пан, вміє сам їсти варити, працює старанно, про дітей дбає. Ніколи з ніким не сварився, алкоголем не зловживає – зразковий сім'янин і прекрасний друг!

І знову все можна було би витримати, якби одного дня Ігореві не поставили страшний діагноз: діабет першого типу. Звідки, чому і навіщо? Отак взяв і гепнув по ньому. А через рік такий же діагноз поставили і Касандрі. Обидвоє тепер мали змінити свій звичний триб життя, пильнувати «цукор» і багато що вилучити зі свого щоденного раціону.

Віра довго плакала через це, бо вважала такий діагноз несправедливим і страшним. Та змінити нічого не вдалось. Донька навчилася із цим жити. Вона вже не була такою веселою і безтурботною – почались серйозні проблеми із нирками. А через якийсь час Ігор раптово помер у свої неповні 55. І сталося це на заробітках за кордоном. Друзі допомогли перевезти тіло, оформити всі документи і поховати Ігоря в рідній землі. Залишилась Віруня вдовою, відсвяткувавши 44-річчя із фотографією Ігоря на столі, перев'язаною чорною стрічкою.

Сини залишилися без батька, Віра – без надійної опори в житті. Найбільше сумувала Касандра, бо дуже любила батька. Завжди така бойова і гонорова, донька понад рік провела у мовчазній депресії, тужачи за татом. Та що й казати – для всієї родини це стало великою трагедією, яку не виправити, не замінити, не вберегти. Так сталося, і це треба було всім прийняти, з цим змиритись, жити далі.

Тепер і сама Віра на заробітках, у тих самих господарів, де колись працював її Ігор. Щоранку, о 7:15 вона сідає при вікні пити каву і подумки спілкується зі своїм Ігорем. Знає, що оті 22 роки спільного життя були найкращими і не проминули марно. Вона часто спілкується із своїм коханим подумки і у снах. Вона знає, що колись зустрінеться там із ним, аби знову пити каву зранку...

До мами на заробітки невдовзі переїхала і Касандра. Сини залишилися в Україні, але це вже інша історія...

м. Львів.

«Не хочу, щоб ти повертався. Я зрозуміла: без тебе мені – краще».

«Тайм-аут»... у шлюбі

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

– Я втомився. Від тебе. Від сім'ї. Мені треба пожити окремо і розібратися в собі, – сказав мій чоловік, кидаючи ці фрази, як ляпаси. – Мені з тобою нудно. Я давно не був сам.

ЛАКІ, «Мій маленький світ»

За спиною було десять років шлюбу, обом – по тридцять п'ять. Нашому синочкові – всього три роки. А щоб він з'явився – ми шість років лікувались, здавали аналізи, рахували дні й жили від циклу до циклу.

Коли на тесті з'явилися дві смужки – мій чоловік плакав на колінах. Коли мене виписували з пологового, у спальні не було де поставити ще одну вазу з квітами. І от тепер – він втомився...

Він збирав речі швидко, діловито, ковтав «міцненький» напій на кухні – мабуть, для хоробрості. Не дивився на сина, що тулиться до його ноги. Залишив лише зимовий одяг. І пішов. Добре хоч, ми жили в квартирі, яка дісталася мені від бабусі, – принаймні з дитиною на вулиці я не опинилася.

– Та він собі когось знайшов, – сказала подруга Ніна. – «Втомився», бачиш. Важко йому, бідному, з дитиною. Не чекай, не будь наївною. Іди, подавай на аліменти. На що ти жити будеш, поки він собі там «розбирається»?

І справді – не було на що жити. Я ж, на його наполягання, звільнилася з роботи, коли синові було півтора:

– Ми так довго його чекали, – казав тоді Денис, – не віддамо в садок. Сиди вдо-

ма, я вас обох забезпечу.

Я й сиділа. Виховувала дитину, підтримувала чоловіка, створювала затишок. Жила його бажаннями.

“ «Невже десять років я втрачала себе, розчинялася в чоловікові?».

Він справді заробляв добре. Дав гроші – не питав, на що витратила. Але як тільки зник – не подзвонив ні разу. Не спитав, чи є чим годувати сина, за що платити комуналку. Мовчання.

Через тиждень я пішла до суду подавати на аліменти. А вдома гарячково шукала вакансії. Везіння – на моїй колишній роботі звільнилася жінка, яка йшла на

пенсію. Могла виходити хоч завтра. Проблема була тільки в тому, що в садок ми не попали, місця не було.

Мама запропонувала допомогу:

– Водитимеш малого до нас. Так, мені важко з моїми ногами і його енергією, але що ж робити? Тільки кидай хоч трохи грошей, щоб на продукти було.

Це було справедливо. Пенсія в неї – маленька. Я позичила гроші в Ніни – треба було щось їсти і за щось їздити на роботу.

Чоловік не дзвонив. Не з'являвся. Не цікавився.

А потім я сама все побачила.

«Тайм-аут» виявився симпатичною брונеткою років 25, високою і худенькою. Вони сиділи разом на веранді кафе – прямо біля моєї роботи. Мабуть, він не думав, що я коли-небудь туди повернуся. Я просто фотографувала їх і пішла далі.

А життя... почало налагоджуватися. Я раптом відчула: мені краще без нього. Спокійніше. Чистіше. Ніхто не розкидає речі, не залишає після себе брудну ванну, не вимагає готувати те, що я не люблю.

Я зрозуміла, що я – інша. Не та, якою була в шлюбі. Виявилось, я обожаю хохоту, а не футбол. Що ті парфуми, які так подобались чоловікові, мені – гидкі. Що я ненавиджу той нудний каштановий колір волосся, якого він добивався. Що мені личить коротка стрижка, а кросівки з платтям – це прекрасно. І нюдова помада – точно не моє.

Невже десять років я втрачала себе, розчинялася в чоловікові?

Я почала повертати себе – по крихітці. Влаштувавшись на роботу, за три місяці отримала підвищення і надбавку. Поміняла сукні на джинси і ділові костюми. Перефарбувала стіни в нові, яскраві кольори. Ті, які мені подобались. І подала на розлучення.

За вісім місяців чоловік не подзвонив. Жодного разу.

А за два дні до суду з'явився. З букетом і фруктами.

– Я подумав... розібрався в собі. Не проти повернутись. Але, Боже, що це за колір стін у коридорі?! І чому ти підстриглася? Тобі це зовсім не личить.

– А я теж розібралася, – відповіла я. – І цей колір – мій улюблений. І зачіска мені подобається. А як звати ту, з якою ти «розбирався»? Вона тобі відмовила?

Я показала йому фото.

– Я не хочу, щоб ти повертався. Я подумала – і зрозуміла: без тебе мені – краще.

Він почав говорити, що я – егоїстка, що не думаю про сина, що мені вже майже сороківка, і з дитиною, кому я така потрібна...

– А я про сина думала ці всі вісім місяців. Коли ти «відпочивав». Думала, чим його годувати і з ким залишити. І так, я – егоїстка. І знаєш – це прекрасно. Бо я потрібна. Собі. Я себе повернула. А тебе – ні.

Я зачинила за ним двері. І ні про що не шкодую. Бо якщо кохання справжнє – в ньому не буває «тайм-аутів».

* – Тайм-аут – перерва.

«Знахарю, дай мені якогось зілля, щоб я отруїла її...»

● ПРИТЧА

Колись давно жила в одному селі дівчина. За древнім звичаєм, після весілля прийшла вона жити в дім свого чоловіка. Але дуже незатишно було молодій невістці зі свекрухою. Та її постійно повчала і в усьому дорікала

Василина СМЕТАНА, ukr.media

Якось вранці вирушила молода жінка до знахаря, який жив на околиці лісу.

– Що привело тебе до мене, красуне? Чи чоловіка причарувати? – запитав дід.

– Ніхто мені не потрібен, я чоловіка свого люблю, але з матір'ю його жити несила.

– Що ж ти від мене хочеш?

– Прошу тебе, допоможи мені. Дай мені якогось зілля, щоб я отруїла її.

– На цьому своє щастя побудуєш, молодиче? Ну, та гаразд. Шкода мені тебе. Дам я тобі зілля. Кожного ранку

«Вона ж матір'ю турботливою мені стала...»

будеш заварювати його і поїти цим чаєм матір свого чоловіка. Та тільки порада в мене для тебе є.

– Яка? Кажі, все виконаю, аби швидше позбутися цієї змії.

– У селі в нас чутки швидко ширяться. Запідозрять тебе. Тож, щоб цього

не сталося, зміни своє ставлення до свекрухи. Стань лагідною, привітною, усміхайся. Недовго доведеться тобі мучитися.

Так і вчинила жінка. Ще тільки півні проспівали, а вона встає, хліб вимішує, піч топить, кашу готує, зілля от-

руйне свекрусі заварює. І лагідно так запрошує її скуштувати чудо-чай. Мамою кличе, слухається в усьому.

Чоловік не нарадується: як рідні стали мати й дружина.

“ Кажі, все виконаю, аби швидше позбутися цієї змії.

Свекруха від невістки – в захваті. І та любов'ю та щирістю відповідає.

Поспішає вона знову до знахаря, кидається до ніг його зі сльозами:

– Дідусю, благаю тебе. Ти ж усе можеш. Дай протиотруту. Забагато чаю заварила я свекрусі своїй. Помре. А вона ж матір'ю турботливою мені стала.

– Мила моя, заспокойся. Я дав тобі ароматні трави, з яких ти варила для свекрухи смачний і корисний чай. Отрута ж була у твоєму серці, але з Божою допомогою ти неї позбулася.

«Вік не захищає вас від кохання, але кохання певною мірою захищає вас від віку»
(Жанна МОРО (1928 – 2017), видатна французька актриса та кінорежисерка).

«Я сумую за нами...»

Фото: фейсбук-група «Отож».

Іноді достатньо одного ніжного поцілунку на кухні...

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Коли ми з чоловіком мало не розлучилися, не було жодних гучних сварок. Ніяких зрад. Ніяких криків. Тільки тихе, повільне віддалення, якого ніхто з нас не хотів допустити

Кейтлін ФЛАДАГЕР

Ще відбувалося в повсякденних дрібницях – ми просто перестали тягнутися одне до одного.

Тихо, посеред буденної рутини: між миттям посуду та сном, між «Можеш купити завтра молока?» та «Ти розвісив прання?».

Одного дня ми жартували в коридорі, наступного – просто

проходили повз одне одного, наче сусіди по кімнаті. Хоча ми й досі кохали одне одного, ми більше не тягнулися назустріч.

Це та частина, про яку ніхто не говорить: не драма – а тихе віддалення. Сезон, коли кохання стає рутинною.

Коли ви більше не обіймаєте одне одного, коли стосунки стають звичкою, а ви все більше нагадуєте сусідів по квартирі, а не споріднені душі.

Років кілька тому ми опинилися саме в такому стані.

Одного вечора, після тижнів мовчазного співіснування, чоловік запитав мене: «Щось не так?».

«Я сумую за нами», – відповіла я.

Я сказала це не для того, щоб завдати йому болю.

Я не хотіла квітів. Я не хотіла вишуканих побачень.

Я просто сумувала за тими дрібними речами: за відчуттям близькості, за тим, як

ми горнулися одне до одного.

Як він торкався моєї спини, коли я готувала. Цілунок без причини.

Ніжні, тихі моменти...

Після нашої розмови ми лягли в ліжку. Без слів – лише його рука шукала мою.

Наступного ранку, коли я стояла біля

уже багато років, нагадав мені: «Я теж сумую за нами».

Ми не були зламани – ми були розгублені: втомлені, зайняті, звичайні.

І саме тоді я зрозуміла: іскра не гасне в один момент – вона згасає в сотнях дрібниць.

Якщо не бути уважними, можна подума-

“**Це та частина, про яку ніхто не говорить: не драма – а тихе віддалення. Сезон, коли кохання стає рутинною.**”

плити й готувала дітям сніданок, він підійшов, обійняв мене, поцілував й прошепотів: «Я теж сумую за нами».

У ту мить ось так усе змінилось.

Іскра не повернулася одним грандіозним жестом чи на розкішному побаченні.

Вона повернулася на кухні, коли я тримала кухонний рушник, а звичайний втомлений чоловік, якого я кохаю

ти, що відстань означає кінець кохання... але це не так.

Кохання не зникає саме по собі.

Воно чекає – поки його помітять в тихих і простих митях, оберуть знову.

Іноді достатньо одного ніжного поцілунку на кухні, легкого дотику до руки й двох людей, які досі вірять, що варто знову горнутися одне до одного.

Бісквітний торт із полуницею

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Цей полуничний торт має всі шанси стати вашим улюбленим десертом. Повітряні бісквітні коржі, просякнуті полуничним сиропом та ніжний вершковий крем поєднуються в ідеальну випічку з літнім настроєм. До того ж попри ефектний зовнішній вигляд та досконалий смак, бісквітний торт із полуницею досить простий у приготуванні

Перед подачею, за бажанням, прикрасьте торт шматочками полуниці.

Євген КЛОПОТЕНКО, шеф-кухар, ресторатор, громадський активіст, блогер та телеведучий

КОРИСНІ ПОРАДИ З ПРИГОТУВАННЯ

Вводити борошно в збиті з цукром яйця слід поступово та обережно, перемішуючи тісто хвилюподібними рухами, згори-донизу. Це потрібно, щоб зберегти бульбашки кисню, які й роблять бісквіт пишним та повітряним. А щоб корж не осів при випіканні, старайтеся зайвий раз не відчиняти двері духовки.

ЯК ЗБИВАТИ ВЕРШКИ

Охолоджені вершки починайте збивати спершу на невеликих обертах, по-

ступово додаючи цукрову пудру та збільшуючи швидкість міксера або кухонного комбайна. У результаті у вас повинна вийти пишна стійка піна. Після додавання вершкового сиру збивайте масу ще раз на середній швидкості до повного об'єднання інгредієнтів.

ЯКУ ФОРМУ ОБРАТИ

Для випікання бісквітних коржів обирайте роз'ємну форму, діаметром 20 – 22 см. Її необхідно як слід підготувати, застеливши пергаментним папером або змастивши шматочком масла чи олії та присипавши пшеничним борошном.

ІНГРЕДІЄНТИ

(на 6 порцій, час приготування – 1 год 30 хв):

- 6 яєць;
- 180 г цукру (для тіста);
- 180 г пшеничного борошна;
- 10 г ванільного цукру;
- 200 г полуниці (для начинки);
- 30 г цукру (для начинки);
- 150 г вершків, жирністю 33%;
- 150 г вершкового сиру;
- 1 ч. л. лимонного соку;
- 25 г цукрової пудри.

ПОКРОКОВИЙ РЕЦЕПТ:

Крок 1: Збийте міксером 6 яєць зі 180 г цукру до білого кольору та пишної піни.

Крок 2: Поступово, за допомогою силиконової лопатки додайте 180 г просяного борошна та 10 г ванільного цукру. Обережно перемішайте тісто, за консистен-

Ням-ням-ням!

“**Щоб корж не осів при випіканні, старайтеся зайвий раз не відчиняти двері духовки.**”

цією воно виходить досить рідким.

Крок 3: Викладіть тісто у застелену пергаментним папером форму та випікайте корж у розігрітій до 160 градусів духовці 40–45 хв. Готовий бісквіт охолодіть у формі до кімнатної температури.

Крок 4: Приготуйте сироп: 200 г полуниці помийте, просушіть, видаліть хвостики. Збийте ягоди занурювальним блендером із 30 г цукру та вилийте отримане пюре в сотейник. Проваріть його 3 хв, щоб маса загуснула. Готовий сироп зніміть з вогню та охолодіть.

Крок 5: Бісквіт розріжте на два однакових коржі, кожен змастіть полуничним сиропом. Для цього спочатку нанесіть невелику кількість його на корж, зачекайте 5 хв,

щоб він як слід увібрався, а потім нанесіть ще і знову зачекайте.

Крок 6: Окремо збийте міксером 150 г охолоджених кондитерських вершків, поступово додаючи 25 г цукрової пудри. Додайте до збитих вершків 150 г вершкового сиру, 1 ч. л. лимонного соку та ще раз збийте масу на невеликих обертах.

Крок 7: Змастіть коржі з сиропом вершковим кремом та зберіть торт. За бажанням, всередину торта можна додати тонкі скибки свіжої полуниці. Цим же кремом покрийте також боки та верхівку. Поставте десерт до холодильника не менш як на 3–4 год. Перед подачею, за бажанням, прикрасьте шматочками полуниці.

Нехай смакує!

«Таким тільки кастрація допоможе...»

● РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

«Я вважаю, що бити жінок – це неприпустимо», – такий пост написав у соцмережі Василь. І одразу отримав коментар від Олени

Іван МАКОГІН, humor.org

Олена: Василю, ви – мерзотник і жіноненависник. Не очікувала від вас такого.

Василь: Олено, з чого ви це взяли? Я, навіпаки, – дуже люблю жінок.

Олена: Я бачу, як ви нас любите. Я – не сліпа. У вас у пості слова «бити жінок». Такі як ви, Василю, – це просто ганьба сучасного людства.

Василь: Олено, якщо ви прочитаєте мій пост ще раз, то помітите, що я саме і пишу проти насильства.

Ніна: Олено, він думає, що, приписавши до свого величезного мізогінного (зневажливого. – Ред.) тексту слово «неприпустимо», може об-

Не мав Василь клопоту – і написав пост у мережі....

дурити читачів. Типовий чоловічий шовінізм.

Олена: Василю, ви вважаєте, що якщо я – дівчина, то не вмію читати? Поспішаю вас розчарувати: у мене – вища освіта. Я – психолог світового рівня. Мене весь Крижопіль знає. А чого домоглися в житті ви? Будівельник якийсь? Та ви – бидло, яке тільки й про секс думає!

Василь: Я – дійсно власник будівельної компанії, але чому ви вважаєте, що цей факт

мене принижує?

Катя: Оленко, не гай часу на цю мерзоту! Він все одно нічого не зрозуміє.

Таким тільки кастрація допоможе.

Галина: От так його, Оленко! Правильно! Вріж виродку!

Світлана: Дівчата, давайте подамо в суд на цю мерзоту! Скільки можна залишати їх безкарними?!!

Василь: Все. Умовили. Відмовляюся від своїх слів.

Бідні дівчатка. Уявляю, як ви їх мучите!!!

Ольга: Олено, я Ольга – дружина Василя. Мій чоловік – прекрасна, добра людина і чудовий батько. Будь ласка, припиніть це цькування.

Олена: Ольго, у вас – стокгольмський синдром. Хоча, як мати, ви просто зобов'язані захистити себе і доньок від домашнього тирана. Я кожен день допомагаю жінкам, змушеним через це пройти. Допоможу і вам. Але для цього вам

мала. Ольга не могла б таке написати. Впевнена, за неї пише чоловік. Господи, сподіваюся вона ще жива. Хто знає їхню адресу? Треба терміново дзвонити в поліцію!

Міла: У мене тітка працює в прокуратурі. Я їй вже написала.

Олена: Дякую, Міла. Сподіваюся, його посадять років на двадцять.

Катя: Він же через двадцять років вийде і знову візьметься за своє. Тільки – кастрація!!!

“**Ольго, у вас – стокгольмський синдром. Хоча, як мати, ви просто зобов'язані захистити себе і доньок від домашнього тирана.**

треба зважитися на вчинок, взяти дівчат і піти подаль від аб'юзера.

Світлана: Дівчата, вступайте в мою групу «Захистимо Ольгу і доньок!». Збір коштів на адвоката на мою карту.

Ольга: Прошу вас, Олено та Світлано, залишити мою сім'ю в спокої.

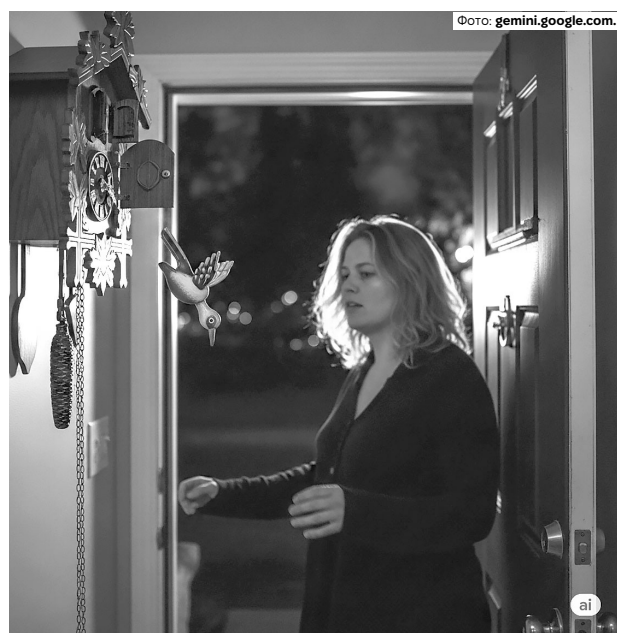
Олена: Дівчата, схоже, все гірше, ніж я ду-

Олена: Нічого. З нього в тюрмі швидко дівчину зроблять. Зрозуміє, як нам.

Модератор соцмережі: «Аккаунт Василя закритий на місяць за розпалювання ненависті».

Ну хіба не такі змістовні «діалоги» ми щодня зустрічаємо у мережі?

Як я стала... зозулею

Шампанське було чудове й час пролетів якось непомітно.

● І СМІХ, І ГРІХ!

Одного разу подруги запросили мене на дівчачу вечірку. Я пообіцяла чоловікові, що близько дванадцятої точно буду...

Василина СМЕТАНА

Шампанське було чудове й час пролетів якось непомітно.

Приїхавши додому на добрячому підпитку, я тихенько відкрила входні двері – й у цей час зозуля в настінному годиннику прокувала

рівно 4 рази. Я, не розгубившись, голосом зозулі прокувала ще 8 разів, і, дивуючись своїй кмітливості, пішла спати.

Наступного дня за сніданком чоловік запитав мене, о котрій годині я повернулася? Відповівши йому незворушним голосом, що рівно о 12-й, я уточнила, що коли зайшла, зозуля саме прокувала 12 раз.

– Так, я чув, – сказав чоловік.

Я подумала, от чудово, пронесло. Але, помовчавши хвилину, він сказав:

– Знаєш, кохана, нам треба замінити цю зозулю в годиннику.

– Чому? – запитала я. Чоловік:

– Знаєш, учора, коли ти повернулася, вона прокувала 4 рази. Потім сказала: «Трясця твоєї матері». Прокувала ще 4 рази, потім гикнула, прокувала ще 2 рази, ехидно погигикала й прокувала 2 рази, що залишилися, наступила на kota й впала на підлогу...

● УСМІХНІТЬСЯ!

♥♥♥

У житті будь-якого чоловіка завжди існує неповторна жінка, яку хочеться забути як страшний сон.

♥♥♥

Оптиміст – це той, хто збираючись на перше побачення з дівчиною, підбирає труси в тон до шарпеток.

♥♥♥

– Здрастуйте, ви замовляли жінку-водія для розваги чи для поїздки?

– Для розваги!

– Тоді виходьте на балкон, я починаю паркуватись.

♥♥♥

Британські вчені довели, що жінки, які

мають зайву вагу, живуть довше, ніж чоловіки, які їм про це нагадують.

♥♥♥

– Спочатку я зняв з неї спідницю, потім повільно стягнув блузку, потім ліфчик, а труси просто впали до моїх ніг...

– Борю, а можна без всього цього пафосу? Я тебе раз в житті попросила зняти суху білизну з мотузки!

♥♥♥

Дівчата! Якщо ви одягли високі каблучки, то я вас благаю – йдіть, як королева, а не як паралізований коник.

♥♥♥

– Галино Петрівно, виглядаєте на мільйон доларів!

– Ай, не перебільшуйте, хоча сума, може, ще й та, але вже дуже потертими купюрами...

♥♥♥

Суворо сиджу на дієті: вранці – йогурт, в обід – чай із лимоном, на вечерю – легкий салат із м'яса, ковбаси, сметани, пельменів, курки, булочок та риби.

♥♥♥

– Мамо, моя дружина знову накричала на мене, я переїжджаю жити до тебе.

– Ні, синочку, вона має заплатити за свої помилки. Я переїжджаю жити до вас.

● ЦИТАТНИК

«Найкращий спосіб запам'ятати день народження дружини – це один раз про нього забути».

(Огден НЕШ (1902–1971), американський поет-сатирик. Завдяки нетрадиційним схемам римування, газета The New York Times оголосила його найвідомішим автором гумористичних віршів у країні про одруження).

«Любов – це бути дурними разом»
(Поль ВАЛЕРІ (1871 – 1945), французький поет, есеїст і філософ).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

«Любов – це бути дурними разом»

Фото: ukr.net.

“

Колись виміняла хустку на картоплю,
щоб було чим дотягнути до нового врожаю.

Ото брала щодня картоплю з мішечка, і щодня про хустку згадувала. Зітхне тяжко. Та й до плити, варити немудру їжу. А одного разу взяла картоплину, а вона якась не така. Придивилася, а то – корінчик розтовстілий, певно, старий уже. І рожева цяточка паростка на кінчику ледь видніється.

Посадила того корінця півонії Мотрина мати. Проріс. Наступного року окріп, розпушився кущ. А вже на третій рік викинув три квітки. Білі, з рожевою серединкою. Майже такі, як були на тій хустці, що мусила обміняти на картоплю.

Мотрина мати називала це даром Божим. Знаком, що вчинила правильно, позбавившись вінчальної хустки. Бо їжа для родини – головне. Хоч хустку ту забути так і не змогла.

Як не могла пояснити, де взявся той корінчик півонії серед картоплі. І як він прийнявся, проріс, бо ж зазвичай півонію на зиму не викопують, а розсаджують в серпні.

Продовження
розповіді – на с. 11

Дар Божий: півонія

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Баба Мотря ледь не плаче – вночі хтось зрізав у дворі півонію. Білу. Такої ні в кого на кутку не було

Дуня ГАЛУШКІНА

— Жодної квітки на залишили іроди... — бідкається баба. — А там же пуп'янків було багацько, ще цвів би довго.

Тому кущу півоній років та років. Ще Мотрина мати розповідала, що колись виміняла хустку на картоплю, щоб було чим дотягнути до нового врожаю. Хустка була гарна, вся в білих квітках на світло-зеленому полі.

Вдовина яблуня

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Дерево любило підслуховувати їхні розмови. Бо вміло берегти таємниці. Воно чекало пізнього вечора, коли він і вона знову тут зустрінуться...

Ольга ЧОРНА

...Закохані ховалися тут від недобрих очей і пересудів. Його сім'я не любила молоді вдовиці, в якої залишилася маленька доня. А він любив їх обох. Ангелінку, ангелика з синіми очима і волоссям кольору спілої пшениці. І її маму Віру.

— Зійдеся із вдовою – прокляну, – недобре говорила Іванова матір.

— Не беріть гріха на душу. — До ворожок піду, аби відробили. Причарувала вона тебе, Івасю.

— Хто вам таке сказав? — Усе село говорить. — Ще такий не народився, аби про нього не говорили.

— Недарма казали, що Вірчина баба відьмувала. Може, через те й сиротою, а потім удовою Вірка стала.

— Та в нас через кожну хату відьма жила чи живе, якщо вірити пліткам.

— То не плітки. До покійної Федори всі ходили, якщо худобина заслабне.

— Хіба зле, що вона тваринам помагала?

Фото: Ukrmedia.

«Мамо, я жити без Віри не можу».

“

— До ворожок піду, аби відробили. Причарувала вона тебе, Івасю.

— Ой, різного наслухалася про їхній рід.

— А про нас що кажуть?

— Не жартуй, сину. Хай іде вдова на чужі руки. А за тебе найкраща дівка заміж піде. Бо ми і не бідні. І вродою тебе не обділено. А у вдови одне багатство – її дитина.

— Мамо, я жити без Віри не можу.

— То не живи...

Закінчення
історії – на с. 10

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний
індекс
місячника

«ТАК НІХТО
НЕ КОХАВ»:
60779

Тираж номера: 5262.
Загальний
місячний тираж: 5742.

Засновник: ТЗОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ
Олександр Олександрович

Зареєстрована
18 січня 2024 року
Набрана і зверстана
в комп'ютерному
центрі
ТЗОВ «Газета
«Волинь»
Юридична адреса
видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13
E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160,
096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг – 16 сторінок
формату В-4

Регістраційний номер
Р30-02487 № 142
Віддруковано:

Поліграфічне видавництво
«А-Принт» ТОВ «Дім»,
м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-
18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Замовлення №1042.

